

edebiyata açılan alem

Edebi Alem

"En karanlık gece bile sona erer ve güneş tekrar doğar."

SAYI 2 HAZİRAN 2023

"Kül olayım, Kerem gibi yana yana."

- Nazım Hikmet Ran

Bestami YAZGAN - Mükremin ASLAN - Sibel GİDİCİ - Derya YEŞİL - Recep SEZER - Hasan Gökhan ATMACA - Gamze BULMUŞ - Zeynep ASLAN - Cem ALAN - Orhan ÖZER - Cennet OFLAZ - Berkan BÜYÜKKÖL - Selen ERDEN - Ferhat KAYA - Mahmut ORHAN - Arzu ORUN - Ahu ÖZMEL - Mümin DERİN - Hanife ŞİŞMAN - Hümeysra POLAT - Fatma KILINÇ - Mehmet BİLEN - Yalçın SAHİN - Merve GÜNEK - Samet MUTLU - Serap DURSUN - Çağlar ŞARUHAN - Büşra BULUT - Hüseyin TATLI - Deniz SARITOP - Büşra PİLİÇ

"Zamanla anlıyor insan dünyayı."

- Orhan Veli Kanık

ÖN SÖZ

Aynı zamanı ve coğrafyayı paylaşan insanlar olarak, toplumumuzun edebiyat, sanat ve kültür etkinliklerine katılımlarını artırmayı hedeflemekteyiz. Bu hedefimizi gerçekleştirirken birey kavramının değerinin bilincinde olarak bireylerin inançlarına ve yaşamlarına saygı duyulan bir perspektif ile siz değerli insanlara kendimizi ifade etmekteyiz.

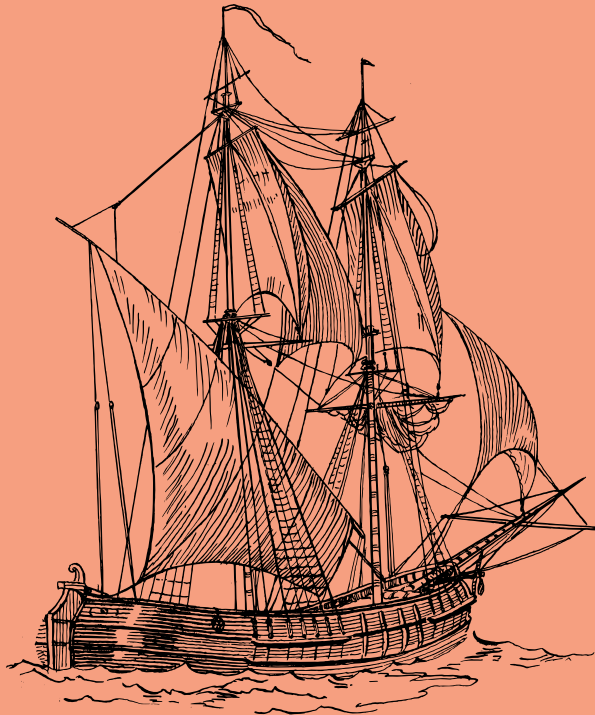
Günden güne popüler kültürün etkilerini, günlük yaşantımızda daha çok hissetmekteyiz. Popüler kültürü yöneten, yönlendiren insanlar ise düşünce eylemine neredeyse hiç değinmemektedirler. Dolayısıyla böylesine büyük bir okyanusta, hazırladığımız bir tekne ile düşünce eyleminin tohumlarını okyanusun derinliklerine bırakmak istiyoruz. Böylece o tohumlar, düşüncenin kıymetini bireylere hissettirecek ve birey olmanın en temel sebebinin düşünce olduğunu fark ettirecektir. Böylece bizlerde her bir bireyin düşünce eylemine değer verdiğini gözlemleyip, hedefimize ulaşmış olacağız.

Okyanusta yolculuk ettiğimiz her saniye, okyanusun hırçın dalgalarının altında ezilmekte olan, yüzme bilmeyen, yüzme bilip de bunu yolculuğumuz sırasında diğer insanlara öğretmek isteyen bireyleri, teknemize konuk edeceğiz.

Ebedi Alem'den önceki son çıkış noktasıdır Edebi Alem. Gelin tüm insanlara düşünce eyleminin önemini birlikte anlatalım. Gelin bizlere kıymetli bilgiler aktaran insanları birlikte dinleyelim. Gelin kıymetli bilginin ne olduğunu birlikte tartışalım.

4 Şubat 2020'de okyanusun sularında boy gösteren teknemiz, günümüzde yolculuğuna devam etmektedir.

Edebi Alem Yayın Ekibi

DUYURU

Edebi Alem dergisinin ikinci sayısının yayımlandığı 1 Haziran 2023 tarihinden itibaren, dergimizin üçüncü sayısı için çalışmalarına başlıyoruz.

Temmuz ayında üçüncü sayısı yayımlanacak olan dergimizde yer almak istiyorsanız, kaleme aldığınız metinleri, yaptığınız illüstrasyonları, çekimi size ait olan fotoğrafları edebialem1@gmail.com adresine gönderebilirsiniz. Daha detaylı bilgi için internet sitemiz olan www.edebialem.com adresinde yer alan "Duyurular" sayfasını ziyaret edebilirsiniz.

Dergimizde yayımlanan bütün eserlerin yayın hakları Edebi Alem dergisine ve Edebi Alem internet sitesine aittir. Yayımlanan eserler için ayrıca eser sahibine herhangi bir ödeme yapılmamaktadır.

Edebi Alem dergisinde yer alan eserler, iznimiz olmadıkça başka bir yerde yayımlanamaz. Yalnızca kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Sosyal Medya Hesaplarımız

Instagram: @edebialem1

Instagram: @edebialemdergi

Twitter : @edebialem

YouTube : Edebi Alem

İletişim

E-Posta: edebialem1@gmail.com

E-Posta: iletisim@edebialem.com

Genel Yayın Yönetmeni

MÜKREMİN ASLAN

www.edebialem.com

Gülü İncetme Gönül	1	Bestami YAZGAN
Düshlere Düşenlere	2	Derya YEŞİL
Gurbet Kuşu	3	Zeynep ASLAN
Nereye Gidiyorsun?	5	Mehmet BİLEN
İstanbul	6	Mahmut ORHAN
Geri Ver	7	Mümin DERİN
Protest Kimliği ve Fikir Dünyası Ekseninde Orhan Veli Kanık	8	Büşra BULUT
Koku	10	Çağlar SARUHAN
Yâr Eder	11	Orhan ÖZER
Tren	12	Berkan BÜYÜKKOL
Vaveyla	13	Hüseyin TATLI
Se(n)sizlik	14	Selen ERDEN
Sevgiliye Mektup	15	Yalçın ŞAHİN
Sesime Konuş	16	Deniz SARITOP
Her Yer Her Yerde	17	Serap DURSUN
Birkaç Gün	19	Samet MUTLU
Kırklandım	20	Ahu ÖZMEL
Ze'me Boyutlar Arası	22	Gamze BARGIN BULMUŞ
Kalbimin Sesine Nazire	25	Hümevra POLAT
Hayatın An'ları	26	Fatma KILINÇ
Mehru	27	Arzu ORUN
Herkes Şaşkın	28	Recep SEZER
Seni Bulduğum Yerde	29	Ferhat KAYA
Kaçak Dövüş	30	Hanife ŞİŞMAN
Semender	31	Cennet OFLAZ
Kırk Yıllık Kusurlu Yalnızlık	32	Sibel GİDİCİ
Cenaze Evi	34	Cem ALAN
Tren	38	Hasan Gökhan ATMACA
Anahtar-Kilit	39	Merve GÜNEK
Bekleyiş	40	Büşra PİLİÇ
Kapımda Ölüm	41	Mükremin ASLAN

Gülü İncitme Gönül

Çiçeklerle hoş geçin,
Balı incitme gönül.
Bir küçük meyve için
Dalı incitme gönül.

Konuşmak bize mahsus,
Olsa da bir güzel süs,
'Ya hayır de, yahut sus.'
Dili incitme gönül.

Sevmekten geri kalma,
Yapan ol, yıkan olma,
Sevene diken olma,
Gülü incitme gönül.

Başın olsa da yüksek,
Gözün enginde gerek,
Kibirle yürüyerek
Yolu incitme gönül.

Mevlâ verince azma,
Geri alınca kızma,
Tüten ocağı bozma,
Külü incitme gönül.

Dokunur gayretine,
Karışma hikmetine.
Sahibi hürmetine
Kulu incitme gönül.

Bestami
Yazgan

DÜŞLERE DÜŞENLERE

Yokluğunun zelzelesinde Ay düştü, Güneş düştü,
Yusuf'a kuyu dibi, Karun'a cihan düştü.
Sana abd ve sana sermesti, sana meftun olanlara,
Bir mahşer hüznünde, ağır imtihan düştü.
Ayağ olmuştuk aramıza, silinmez bir yazgıya sitemli ağıtlar,
Sırat-ı müstakim üzere yürürken aklıma gözlerin, kulağıma sesin,
Zihnime ismin düştü.
Sonra ayağım takıldı Araf'a yolum düştü.
Soluğunun hârında niyetime yangın,
“Nefsime emmâre”
Ah gecenin koynuna bıraktığım yıldızlara,
Işıltılı yaşlar düştü...
Sonra gülüşün geldi aklıma,
Vuslata varmayan zamanın kantarına,
Hafiften sitemli bir ikrar düştü...
Sahi payımıza ne düştü?

DERYA YEŞİL

Gurbet Kuşu

Hikmet Nazım Bey'in, Ayşe Celile Hanım'ın 20 Kasım 1901 tarihinde Selanik'te ilk çocukları Nazım Hikmet dünyaya gelmiştir. Oğullarının kırk gün için bir yaş büyük görülmemesi adına kimliğe 15 Ocak 1902 olarak kaydedilmiştir.

Selanik'in son valisi, mevlevi şairi olan Nazım Paşa'nın da torunu olan Nazım Hikmet'in eğitimiyle bizzat ilgilenmiştir. Sanatçı ruhu ailesinden gelen Nazım Hikmet'in yaşadığı eve her gün siyasetten, edebiyattan, sanattan tanıdığımız yüzlerle büyümüş ve kendini bu konuda geliştirmiştir.

Dedesiyile katıldığı aile toplantılarından birinde denizciler için yazdığı kahramanlık şiirini okuyan Nazım Hikmet'in şiirinden etkilenen, dönemin paşasının izniyle Heybeli Ada Bahriye Mektebi'ne girmeye hak kazanmıştır. O dönemde sınavla alınan bu okula Nazım Hikmet, yazdığı şiirin beğenilmesi sonucu eğitim görmeye hak kazanmıştır. Bahriye Mektebi'nde eğitim gördüğü dönemlerde anne ve babasının şiddetli geçimsizliği sonucu boşanması onu derinden etkilemiş ve bu yaşantısına sirayet etmiştir.

Yine o dönemlerde tanıdık simalardan dersler almaya başlamıştır. Hatta o döneme ait bir anısını paylaşmak gerekirse şunları söylemek yerinde olacaktır. Edebiyatımızın önemli isimlerinden Yahya Kemal, öğrencisi olan Nazım Hikmet'in şiirlerini çok beğenmesinden kaynaklı olarak bu konuda özel dersler vermeye başlamıştır. İstanbul sosyetesinin en çok konuşulan kadını olan Celile Hanım'la, Nazım Hikmet'in annesiyle, Nazım Hikmet'e verdiği özel dersler vesilesiyle tanışan Yahya Kemal, Celile Hanım'a sevdalanmış ve aralarında bir aşk başlamıştır. Bu durumu fark eden Nazım Hikmet 'Hocam olarak girdiğiniz bu eve babam olarak giremeyeceksiniz' diye meydan okumuştur.

Yıllarca yazdığı yazılardan dolayı vatan haini diye ilan edilen Nazım Hikmet aslında vatan aşkıyla kalbi atan biriydi. Bunun en iyi örneklerini daha 11 yaşındayken Balkan Savaşı'nda Osmanlıların yenik düşmesi üzerine kaleme aldığı 'Feryad-i Vatan' şiirinde çok sevdiği yurdunu, kurtarma isteği yansıtmaktadır.

"Çok yorgunum, beni
bekleme kaptan.
Seyir defterini başkası
yazsın."

Bir diğer örnek ise 19 yaşında Millî Mücadelenin ilk yıllarını hasta olarak geçirmesine rağmen ailesinden habersiz Millî Mücadeleye katılmak için cepheye gitmesidir. Halkın çileli yaşantısına yakından şahit olduğu için vatanının ve halkının kimseye boyun eğmeden özgürce yaşaması için çaba gösteren biriydi Nazım Hikmet. Fakat bu düşünce yapısı onu vatan haini damgası ile itham edilmesine ve vatanına hasret kalmasına neden oldu. Yalnızca vatan hasretliği de değil; hayat özgürlüğüne de hasret kalmıştır şair.

*"Biz kuşlara emanet ettik yüreğimizi
Kendi vicdanında özgür
Kendi gökyüzünde göçebe
Kendi vatanında sürgün"*

Ömrünün büyük kısmını hapishanelerde geçiren Nazım Hikmet bir gün olsun şiir yazmaktan vazgeçmemiş hatta hapishane arkadaşlarından İbrahim Balaban'ın resim yeteneğini, Orhan Kemal'in de roman ve öykü yazma yeteneğinin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Arkadaşlarına Fransızca, felsefe ve siyaset dersleri vererek hayata bakış tarzlarının değişmesine katkıda bulunmuştur. Hapishanenin soğuk buhran dolu odalarına resmen edebiyatın, sanat esintisiyle bir ilkbaharı resmetmiştir. Cezaevinde kaldığı boyunca hakkını aramaktan da bir gün olsun vazgeçmemiştir.

Haksız yere yattığını düşündüğü bu hapishanede Atatürk'e mektup yazarak kendisinin suçsuz olduğunu 'Türk inkılâbının ve senin başına and ederim ki suçsuzum.' diyerek Atatürk'ten adalet istemiştir. Fakat Atatürk'ün sağlık sorunlarından dolayı Ankara'da olmadığı için dilekçesi cevapsız kalmıştır.

Bu dönemde hakkını aramaya annesi de imzalar toplayarak katkıda bulunmuştur. İmzaların da bir sonuca bağlanmaması üzerine Nazım Hikmet, Orhan Veli, Melih Cevdet, Oktay Rifat ve annesi açlık grevine başlamıştır. Vermiş olduğu mücadele sonucunda haklı olduğu kanıtlanmıştır ve artık özgürlüğüne kavuşmuştur.

Nazım Hikmet dediğimizde aklımıza kuşkusuz unutulmayan aşk şiirleri gelir. Aşk şiirlerinin bu kadar özgün ve içtenlikte her aşığa dokunur şekilde yazmasının önemli nedeni kendisinin bir aşk adamı olmasından geçmektedir. Hapishane de sürgünler yaşadığı dönemde bile sevdiği aşık olduğu kadınlar hep olmuştur. Kendisi mektuplarla karşı tarafı etkilemeyi beceremediği için her dönemde onu aşkla, şehvetle bekleyen sevdikleri bulunmuştur.

"Sevmek
Sevdiğin kişiyle birlikte olmak değildir unutma!
Çünkü aşk; onunla yaşamak değil, onu yaşamaktır aslında
..."

Romantik komünist diye anılan Nazım Hikmet 4 evliliğe ve birden fazla kadınlara misafirlik yapmıştır. Fakat tek çocuğu bulunan şairimiz hapishaneden çıktıktan sonra yolunu gözleyen Piraye Hanımla boşanıp çocuğunun annesi olan Münevver Hanımla evlenmiştir. Daha oğlu 3 aylıkken vatanını terk etmek zorunda kalmıştır. Oğluyla pek fazla anısı bulunmayan ve oğluna hasret kalan Nazım Hikmet şu dizeleri kaleme alır.

*Karşı yaka memleket
Sesleniyorum Varna'dan
İşitiyor musun?
Memet! Memet!*

Şairimizin şiirleri elliden fazla dile çevrilmiş ve birçok ödüle layık görülmüştür. Uluslararası bir üne ulaşmıştır ve dünyada 20. yüzyılın en önemli şairlerinden biri olarak tarih geçmiştir. Takvim yaprakları 3 Haziran 1963'ü gösterdiğinde kalp krizi geçirerek vatanına, evladına, ailesine olan hasretiyle Moskova'da toprağa verilmiştir.

Zeynep Aslan

Geldin, gördün ve gidiyorsun,
Dünya hayatı bu, deneyimliyorsun.
Sana refakat eden bedenle yaşadın,
Bedeni ayakta tutan ruhunla göçüyorsun.

Ölüm yok hakikatte, yer değiştiriyorsun,
Ama nereye gideceğini sen de bilmiyorsun.
Nereden ve niçin geldiğini bulabildin mi yaşarken?
Hayır ise cevabın; bu son soru için de daha çok erken.

Hayat doğmakla ölmek arasında kısa bir an,
Öyle uzun sanma yaşadıklarını sen buna inan.
Bulmaya başlamalısın soruların cevabını şuan,
Yoksa yaşadım sayma hayatı, geçen sadece zaman.

Bir ipucu bir tüyo olsun bu da, bir 'Bilen' den sana,
Önce iç âlemine yönel derinden, sonra bakarsın âfaka.
Kendini tanırsan nefsinin bilersen eğer, her nefes alış verişinde,
Ölmek neymiş, sonra nereye gidilecekmiş erersin hakikatine.

İSTANBUL

Ah! İstanbul yine aklımdasın
yine geçiyor gözümün önünden
o eşsiz güzelliklerin
gözlerim arıyor 17.15 vapurunu
belki bir umut gelip
beni tekrar sana kavuşturur
ey! Aziz İstanbul gene ben geldim
gene sana şiirler yazan bu insan geldi
görmüyorum Galata'yı, göremiyorum seni İstanbul
hep kaçmak isterdim o kalabalığından
sessiz, sakın bir yere kuytu bir köşeye
Seni bırakmak isterdim aziz İstanbul

MAHMUT
ORHAN

Geri Ver

Benden gitmen için ne bahanen kaldı ne de bir engel
Silindi gönül defterimden adın, diyemem sana geri gel
Uğruna heba ettiğim sevgimi, aşkımı bana geri ver

Artık bahsetmez oldu sonbahar kahverengi gözlerinden
Ne bir ateş var ne bir yangın, tekrar yanmaz közlerinden
Soğuyan kalbini ısıtmaz gönlüm, bana yangınımı geri ver

Kokuna bulanmış bir mendil koydun avucuma
Nasıl sığdırdın sabahımdaki güneşimi bavuluna?
Tüm gecelerimi al, bana gündüzlerimi geri ver

Sonbaharım rengini kaybetti, soldu yaprakları
Gözyaşlarım ıslatır gönlümdeki çorak toprakları
Gökkuşağımdan aldığın renklerimi bana geri ver

Seni anımsatan her bir satıra, her şiire küsüm
Ne bir neşe kaldı çehremde ne de bir tebessüm
Giderken yüzümden çaldığın gülüşlerimi geri ver

Seninle kurduğum tüm hayallerimi suya düşürdüm
Ne varlığında ısındı gönlüm ne yokluğunda üşürdüm
Yokluğunun kalabalığını al bana yalnızlığımı geri ver

Kanamaz oldu yaralarım, zamanmış ilacı, merhemi
Sensizliğe alıştım, artık istemem bana geri gelmeni
Bu maziyi al benden, n'olur bana geleceğimi geri ver

Hesabımız kapandı, kalmadı dünyaya mahşere
Ne ansın adını dilim ne de gönlüm etsin ah, şere!
Helal ettim istemem, demem hakkımı geri ver

Sana gönlüm de dilim de artık lal, anlatır satırlar
Ne bir fincan kahve kaldı ne de kırk yıllık hatırlar
Baharımda hediye ettiğim zamanımı bana geri ver

Bana sonlar kaldı bak, sana ise yeni başlangıçlar
Sana ilkbahardan fesleğenler, bana ise kırlangıçlar
Giderken aldın beni benden, artık beni bana geri ver

Protest Kimliği ve Fikir Dünyası Ekseninde Orhan Veli Kanık

Çağdaş Türk Edebiyatı'nın en değerli fikir adamlarından birisi olarak kabul edilen şair-yazar Orhan Veli Kanık, 1914 yılında İstanbul'da dünyaya gelmiştir. İlkokul eğitiminin bir kısmını Galatasaray Lisesi, bir kısmını Ankara Gazi İlkokulu'nda tamamlamasının ardından yatılı olarak Ankara Erkek Lisesi'ne gitmiş ve edebi kariyerinin ilk adımlarını burada atmıştır. Aynı lisede Oktay Rifat Horozcu ve Melih Cevdet Anday'la tanıştıktan sonra ise onlarla beraber ortak bir bakış açısı geliştirerek bütün fikri faaliyetlerini birlikte yürütmüştür. Bu üç arkadaş; edebi çevreleri yakından takip etmenin yanı sıra tüm kültür sanat etkinliklerine katılıp kendilerini iyice geliştirmişlerdir. Ayrıca edebi akımlar hakkında pek çok tartışma yapmış, yazınsal düşüncelerini birbirlerinin akıl süzgecinden geçirdikten sonra netice itibariyle eserlerini rahatça yayımlayabilecekleri bir dergi çıkarmaya karar vermişlerdir. "Sesimiz" adını verdikleri bu dergiyle, öğretmenleri olan usta yazar Ahmet Hamdi Tanpınar'dan ve Halil Vedat Fıratlı ile Yahya Saim Sinanoğlu gibi önemli isimlerden büyük destek görmüşlerdir. Devam eden süreçte İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde eğitim gören Orhan Veli, bir süre sonra okulu yarıda bırakmış ve Ankara'ya geri dönerek PTT Genel Müdürlüğü'nde memurluk görevine başlamıştır.

1936 yılında ise Nahit Sırrı Örik'in de desteğiyle beraber birçok şiirini "Varlık" dergisinde yayımlatma fırsatı yakalamıştır. Akabinde artık iyiden iyiye popülerleşip edebiyat çevrelerince yakından tanınan bir isim olarak; Ses, İnsan, Küllük ve İnkılapçı Gençlik dergilerine eserleriyle katkı vermiştir. Türk şiirindeki kalıplaşmış hece ölçüsü ve kusursuz uyak ısrarından hiç hoşlanmayan şair, çok daha yalın bir anlatım tarzının ölçüsüz bir şekilde topluma sunulması gerekliliğini savunmuştur. 1941 yılında Oktay Rifat Horozcu ve Melih Cevdet Anday'la birlikte çıkardığı "Garip" isimli şiir kitabıyla adeta bu yeni anlayışın manifestosunu ilan etmiş, Garipçilik (birinci yeni) akımının kurucusu olarak tarihe geçmiştir. Bu akıma göre; Türk şiiri yenilenmek ve kendi özüne dönmek zorundadır. Ağdalı kelimeler, Arapça-Farsça ağırlığındaki tamlamalar terk edilerek çok daha özgün bir stile geçiş yapılmalıdır. Bunun yanı sıra insanların gündelik hayat içerisinde yaşadıkları her olay bir şiir konusu olarak rahatlıkla tercih edilebilmelidir. Keza mizahi öğeler ve hiciv unsurları sık sık kullanılıp üslup zenginliği yaratmak pek tabii ki mümkündür.

Bu noktada Orhan Veli Kanık sıradan insanların ve sıradan olayların da tıpkı kahramanlık hikayeleri gibi birer şiir teması olmayı hak ettiğine vurgu yapmış; şairanelikten uzaklaşarak biçimciliğin değil, söyleyişin esas alınmasını istemiştir. Ayrıca aşırı duygusallıktan kaçınmış ve kuralsızlığı kendine kural edinmiştir. "Şiir, bütün özelliği söylenişinde olan bir söz sanatıdır. Yani tümüyle anlamdan oluşur. Anlam insanın beş duyusuna değil, kafasına seslenir. Bir gün gelecek şiir yalnızca kafayla okunacak, edebiyat da böylece yeni bir yaşama kavuşacaktır."

"Şiir yazma
hastalığım
Hep böyle
havalarda
nüksetti;
Beni bu güzel
havalarda
mahvetti."

"Yalnız bende değil yalnızlık hali; Deniz de karanlık, gökyüzü de; Bir acaip, kuşların hali."

Dönem içerisinde birçok acımasız eleştiri ve aşağılamanın açık hedefi haline gelen Orhan Veli, özellikle şiiri konuşma diline yaklaştırmakla suçlanıp içini boşalttığı gerekçesiyle tenkit edilmiştir. Ancak kendisi yapıcı olmayan hiçbir söze kulak asmamayı tercih ederek sadece bildiği yolda ilerlemeye devam etmiştir. Onunla dalga geçip eğlenmeye çalışan çoğu kimseler ise kısa süre zarfında şaire hayranlık duymaya başlamışlardır. Genç şair 1947 yılında Milli Eğitim Bakanlığı Tercüme Bürosu'ndaki görevinden istifa ettikten sonra; "Hür" ve "Zincirli Hürriyet" adlı gazetelerde siyasi ve edebi makaleler yazmıştır. Nitekim şairliğinin yanı sıra nesir neşriyatında da son derece keskin bir kaleme sahip olduğu iyi bilinen bir gerçektir. 1949 yılından 1950'ye kadar çıkardığı "Yaprak" isimli dergisi ise maalesef ki maddi yetersizlikler sebebiyle 28 sayıyla sınırlı kalmıştır. Devrin Türk siyasetinde var olan sert iklim edebi çevrelere de sıçramış ve düşünceleri sebebiyle 1937 yılından beri haksız bir şekilde hapiste tutulan Nazım Hikmet açlık grevine başlamıştır.

Orhan Veli Kanık, Oktay Rifat Horozcu ve Melih Cevdet Anday ise ünlü şairin serbest bırakılması için onun bu eylemine destek vererek üç gün boyunca aynı şekilde açlık grevi yapmışlardır. Kamuoyunun bütün dikkatini bu konu üzerinde yoğunlaştırması adına büyük bir çaba sarf eden üç şair, özellikle edebiyat dünyasında fazlasıyla yankı uyandırmayı başarmışlardır. Sonuç itibarıyla tepkilere kayıtsız kalamayan Demokrat Parti'nin çıkardığı af neticesinde Nazım Hikmet 1950 yılının Temmuz ayında özgürlüğüne kavuşmuştur. Çağdaş Türk Edebiyatı'nda açtığı çığır ve şiire kazandırdığı yepyeni solukla beraber kendi döneminin ötesinde bir entelektüel olarak kabul edilen Orhan Veli Kanık, ne yazık ki uzun yaşamamıştır. Şöyle ki; 1950 yılının 10 Kasım gecesi Ankara'da tadilat için kazılan bir çukura düşmüş ve görünürde bir şeyi olmamasına rağmen İstanbul'a döndükten 4 gün sonra fenalaşıp, kaldırıldığı Cerrahpaşa Hastanesi'nde beyin kanaması nedeniyle vefat etmiştir. 36 yıllık kısa hayatına kocaman bir dünya sığdıran Orhan Veli Kanık, ölümüyle her kesimden insanı yasa boğmuş; oldukça geniş bir katılımın sağlandığı cenazesinin ardından yakın arkadaşları onun anısına "Son Yaprak" adını verdikleri tek baskılılık bir dergi yayımlamışlardır. Ondan geriye miras kalan tek şey ise emsalsiz dizeleri olmuştur.

*Büşra
Bulut*

Koku

Geçenlerde senleyken giydiğim ceketimin
Kolunu kokladım bazen yaptığım gibi
Artık o kokudan eser yoktu
Kim bilir kaç kez yıkandı ceketim
Ne kadar zamanda kurudu?
Tek ucu bağlı çamaşır ipinde.

Sana uzaktan veda ettim.
Kokun dağıldı, kahkahaların çınlamada kaldı
Yüzün silinip, mimiklerini topladı.
Beraber yürüdüğümüz kaldırımlar tadilata alındı
Özür diledi hayal belediyesi
Şiir işleri müdürlüğü.

Terazinin iki kefesine oturup
Tahterevallı misali sallantılarımız ise
Daktilo tuşlarında silik harflere dönüştü.

Sana uzaktan veda ettim
O kokundan eser kalmadı lakin
Dağıldı kalp notasında sonsuza.

ÇAĞLAR
SARUHAN

YÂR EDER

Gönlümde yerini bilmezmiş gibi
El alemi güya bana yâr eder
Gözümde yaşları silmezmiş gibi
Küllenen ateşi deşip hâr eder

Yıllardır çektiğim yetmezmiş gibi
Sahralarda Mecnun etmezmiş gibi
Ateşinde yanıp tütmezmiş gibi
Yâr da kendini bana ağyâr eder

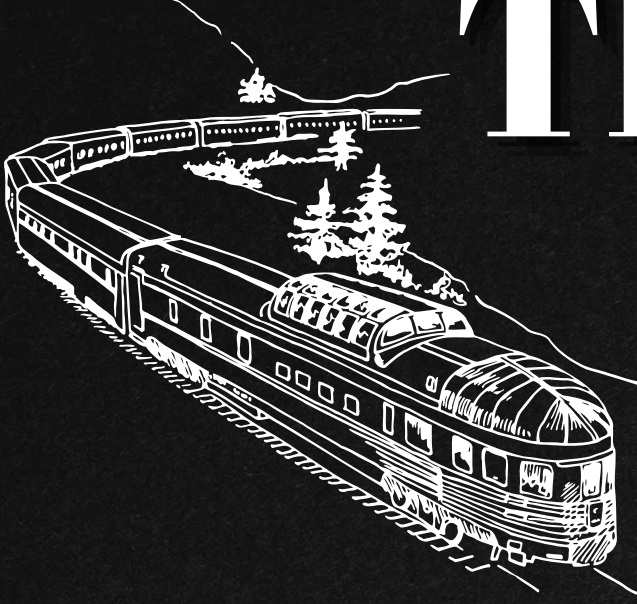
Gönlümü yerlere sermezmiş gibi
Savurup yellere vermezmiş gibi
Benimle murada ermezmiş gibi
Şüpheyile kalbime pür nazar eder

El vurunca yaram azmazmış gibi
Gözleri fermanım yazmazmış gibi
Nefesi'ye mezar kazmazmış gibi
Gönül sarayında payidar eder

Nefesi (Orhan ÖZER)

TREN

İneceği durağı kaçırmış bir çocuk,
El sallıyor hayat treninin en arka vagonundan,
Dur diyorum çocuk! Atla o trenden!
Yolun ilerisi uçurum! Yolun ilerisi meçhule giden bir karanlık!

Atlamadı çocuk,
Şimdinin durağında mutluluk
Geleceğin durağında huzur,
Geçmişin durağında gaye;yalnızca baktılar arkasından, sustular
Koşuyorum trenin arkasından;
Hey çocuk bekle beni!
Geçemezsin sarp arazileri bir başına!
Biletin bende çocuk!

"Rezaletin
üstüne umut
fırlatamam
çocuk"

Dalma çocuk, dalma yalan dünyanın ihtişamına!
izleme fani dünyanın yalancı aynasından kendini!
Atla o trenden çocuk! Uçurum yakın!
Düşersen uzanamam sana, rezalet düşer üstüne,
Rezaletin üstüne umut fırlatamam çocuk!

Çocuk öldü
Ağladı mutluluk
Huzur tuttu tabutun bir ucundan,
Gaye gaip,
Büyüdüm.

Berkan BÜYÜKKOL

VAVEYLA

Gökyüzü olabildiğince kara,
Kalbimin derinliklerinde kapanmayan yara,
Gönlümden hiç eksilmeyen bir seda,
Bütün sevdiklerim semada,
Ben ise amansız bir boşlukta,
Yani hayatta.

Ellerim titriyor,
Gözlerimden yaşlar süzülüyor toprağa,
Can suyu misali cansız yatanlara,
Vaveyla!

Dağlara taşlara vaveyla!
Göründü gurbet yolu kalanlara.

Hüseyin TATLI

SE(N)SİZLİK

Sen benim mısralarımdasın.
Sen benim nefesimde,
Sen benim düşlerimdesin.
Adını fısıldasam duyar mısın?
Hisseder misin sensizliğimi?
Sessizliğimden...
Sana bir nefes kadar yakınlım
Ellerimi uzatsam...
Tutar mısın?

Selen Erden

SEVGİLİYE MEKTUP

Ben senden uzak, ben senden habersiz, ben senden mahrum
Bitmek bilmez mi acep bu işkence bu zulüm
Sen bende hüküm suren bir emir, ben senin buyruğunda bir kul
Ahvali belirsiz ben, her şeye yön veren sen
Uzatma sürgünümü, ver hükmünü
Bu işkenceye devam mı?
Yoksa seninle yaşanılacak yeni bir hayat mı?

Sen benim gönül bahçemdeki çiçeğimsin
Kokunla ruhumu mest eden
Güzelliğinle yüzümü güldüren...
Ben seni topraktan, güneşten ve sudan kısıkanıyorum
Yaratılışımdan kalma bir karış toprakta
Gözümden düşen gözyaşlarıyla
Ve içimdeki kor ateşin ışığıyla besliyorum seni

Şu kısacık ömrümde karşıma çıkan güzel
Var mı sana böyle değer veren, böyle seven?
Sevgiye muhtaç her can kısıkanıyor seni
Yerinde olmak istiyor melekler, periler ve çiçekler

Ölüm vakti gelip Azrail kapıya dayandığında
Mahalle camisinden selâm okunduğunda
Damatlığım olan kefeni giyip girince mezara
Yeni yurdum neresi olur bilmem ama
Ben seni yine seveceğim
Bana yer vermediğin aklın yerinde olduğu her zaman
Şunu unutma;
Ben seni yine seviyor olacağım...

"Sen benim
gönül
bahçemdeki
çiçeğimsin"

Sesime Konuş

Fakat biz – bizler;
fikir aydınlığı bu dünyada
akıl ile düşünürüz;
kalp ile seviyoruz.
Kelimeler daima ayakta kalsın
ve bizimle beraber savaşsın.

II

Var olan şeyler
bazen yok gibi görünüyorlar;
yine de vardılar.

"..."

Ağaçlar ve kuşlar, çiçekler ve kelebekler,
ruhumuzun doğadaki müzikal şölenini
gün yüzüne çıkartıyorlar.

III

Ah! şimdi kitapların kokusunu
içinize çekmek zamanıdır;
şimdi sanat'a ve bilim'e
ön ayak olmak zamanıdır.

...ve

...ve

...ve

bilgimizin hünerinde
Altın Çağ kapıları
sonuna kadar açılsın.

DENİZ
SARITOP

HER YER HER YERDE

Evim dağınık, odam dağınık, mutfak dağınık, masamın üzeri dağınık, saçım dağınık, kafamın içi dağınık... Her yer her yerde derler ya bu dağınıklığın içinde ben neredeyim? Ne ara bu kadar dağıldı her şey? Toplasam biraz diyorum ama nereden başlasam elimde kalıyor. Bekliyorum bekliyorum... Her şeyin kendi kendine toplanmasını bekliyorum. Sonra bunun mümkün olmadığını farkına varıyorum. Bir arkadaşımından yardım istiyorum, gel beni biraz topla diye ama bir bakıyorum daha çok dağılmışım. Kim toplayacak beni diye düşünüp duruyorum. Cevabını bildiği şeyleri de sorarmış insan bazen kendine. Ben de biliyorum bu sorunun cevabını ama toplamaya başlamadan önce, iyice dağılsın diye bekliyorum sanırım. Sonra nisan ayı geliyor. Bahar başlıyor. Güneş en güzel haliyle çıkıyor. Boşver diyorum kendime dağılsın ev, odan, saçın başın her yer her yerde kalsın sen baharı karşıla. Nerede o bir çiçek gördüm diye bütün gününü mutlu geçiren kız? Onu ara bul çıkar yerinden. Sımsıkı sarıl ona "Nisan yağmurları Mayıs çiçekleri getirirmiş" de. Saçın dağınık mı daha çok dağıt. Açma şemsiyeni ıslansın yağın yağmurlarla saçın başın. Toprağa ilaç olan yağmur sana olmaz mı sanırsın. Toprak kokusunu çek içine orada sana ait bir şeyler vardır. Vur kendini sokaklara. Yürü yürüyebildiğin kadar. Bahar başlamış sen kışta mı kalacaksın? Kaldır kafanı sürekli baktığın ayaklarından. Esen rüzgâr değsin yüzüne. Çiçek açmış erik ağaçlarına bak ne de güzel süslenmişler bembeyaz. Kuşların sayısı da mı artmış ne. Hepsi cıvı cıvı. Peki sen neredesin? Nedir bu dünyanın bütün yükünü üzerinde taşıma isteği? Kaybolmuş gibisin. Biri gelsin seni bulsun istiyorsun. Ama köşe bucak saklanmışsın ruhunun en derinliklerine.

Her gelen çarpmış ördüğün duvarlara. Çarpanlar kırılmış geri dönmüş ama sen de yara bere içinde kalmışsın. Yağmurdan kaçarken dolular vurmuş her yanını. Sen narin bahar çiçeği kalkamamışsın düştüğün yerden. Oysa kardelen olsaydın bir yığın karın altından dimdik çıkardın güneşin önüne. Çiçek çiçekle kıyaslanır mı hiç? Öteki daha güçlüymüş biri narinmiş... Her çiçeğin baharı farklıdır. Kardelenin baharı aralıktır temmuza yenik düşer. Lalelerin baharı nisandır kasımda ölür gider. Senin de baharın vardır elbet kıştayım diye üzülme. İçimdeki küçük kız sen de duy sesimi kışta isek gel kartopu oynayalım. Baharda isek gel bahçelerden çiçek toplayalım. Ama tut elimi artık ben kalkamıyorum düştüğüm yerden. Dizlerim, ellerim yara içinde. Saçımı okşa, dağılanları topla, sarıl bana, geçecek hepsi de. De ki umutsuzluktan çıkayım bu baharda.

Attila İlhan “Bunca yıl sönmemiş umudum... Nisan değilse Mayıs... Perşembe değilse Pazar” demiş. Nisanlar da bitecek mayıslar gelecek. Yağan yağmurlar kopan fırtınalar denecek. Güneşler açacak. Haydi, küçük kız kalk gidelim buralardan. Ben aştan da hayattan da umudumu kesmeden gidelim. Kısa bir öykü yazalım seninle, bu dünyaya ait olmayan. Yollarda geçsin zamanımız. Belki radyoda en sevdiğimiz şarkıya denk gelir, seviniriz. Tam sesini açtığımızda bitmez bu sefer. Yol kenarında mola verir bir çay içeriz. Bir ağaç altında en sevdiğimiz kitabı okuruz. Dünya dönüyormuş, günler geçiyormuş aldırmayız. Sayılarla işimiz olmaz. Saat kaç sorumuz olmaz. Böyle öyküde olmaz. Masaldır o. Masallar mutlu sonlarla biter her zaman. Öykülerde mutlu yolculuklar vardır. Sonlar gerçeklerle biter. Gerçeklerin hüznü verici bir tarafı vardır.

Umut dolu insanların çarptığı duvardır. Yine de çarptıklarımıza aldırma küçük kız her zamankinden daha çok ihtiyacım var sana. Sen olmadan kalkamıyorum. Sen olmadan devam edemiyorum. Tut elimi. Biliyorum sende yoruldu. Senin de yaraların var. Hepsi de benim yüzümden. Sana iyi bakamadım. Affet beni küçük kız. Ama ben de çocuktum. Yeni öğreniyordum bu dünyayı. Çok düşürdüm seni. Dizlerin, ellerin kanadı. Ama sen benim gibi değilsin. Sen güçlüsün. Hep kalkıp devam ettin oynamaya. Bu sefer bana da anlat nasıl kalktığını düştüğün yerlerden. Çok acıyor dizlerim. Sarı yaralarımı. “Geldin mi?” yoksa yağmurlar yağarken güneş çıktı. Birazdan gökkuşağı da çıkar. Sen çok seversin.

Dayanamaz gelirsin. Söz, bu sefer iyi bakacağım sana. Ne güzeldir gökkuşağı, rengârenk. Her rengin bir anlamı vardır senin için. Ancak mutluydu farkındasıdır renklerin. Karanlıkta görünmez renkler. Karanlıkta kırmızı da siyahtır, mavi de siyahtır. Işığı açarsan siyah kaybolur. Ama karanlık senin içindeyse açılan ışıklarda bile göremezsin pembeyi. Düşmanın olur sarılar. Sen siyahsan yeşillerde siyahtır. İçimdeki küçük kız sen o ışığı aç, aç ki seninle renkleri karıştıralım birbirine yeni renkler ekleyelim. Sarıyla kırmızı karışsın turuncu olsun, turuncu çiçekler ekelim. Çiçekler ektiğimiz bahçelerde yürüyelim. Sen ışığımızı koruduğun sürece kurak bahçelerimizde bile çiçekler açar...

**SERAP
DURSUN**

Birkaç Gün

Son zamanlarda
Küçük bir yaşamın büyütülmesi
Birkaç günlüğüne
Kimsenin bilmediği bir ıtır çiçeği
Ve yine kimsenin bilmediği
Birkaç türlü şey daha
Siz hep oradaydınız
O hep yerindeydi
Fakat ya vaktim yoktu benim
Ya da geç anlamıştım kıymetini
Geç olsa da büyümüştüm
Birkaç günlüğüne
Bir kavramın tek anlamda kullanılışı
Benim yarattığımın bende kalışı şimdilik
İlerde sonsuzluk kazanacak bir insan daha
Yalnızlığımı dolduran fazlasıyla
İşte kimsenin bilmediği bir şiir
Ve kimsenin bilmediği
Birkaç türlü şey daha

SAMET MUTLU

KIRKLANDIM

Hayatımın kırkıncı yılına geçenlerde “merhaba” dedim; hem de son yılların pandemi sebebi olan covidı deneyimledikten hemen sonra... ne mi oldu? Ağrılarım arasında ruhum soğuk aldı. Gözümün önünden geçen film şeridinden sadece kırgınlıklarım ve kaygılarım doldu yüreğime ve çok ağır geldi... kendi kendime geçti dediysem de geçmemiş, biliyor musun? Sadece saklanmış, içimi kemirmiş, duygularımı yemiş. Evet, resmen bir fantastik canavar tarifliyorum çünkü beni ele geçirmiş olduğunu hissettim. Meslek elemanıyım yahu ben, deniz yıldızı kurtarıcısıyım, zaman zaman gülücük dağıtıcısı süper kahramanımdır. Zamanın birinde bir ruh avcısı yakalamış beni, aklımı ele geçirmeyi denemiş. Bu saklambaç sırasında kişilik yapıma ait birtakım özellikler tutmuş elimden, çevremde beni gerçekten sevenler ise sarılarak... Güneşin pırıl pırıl olduğu, denizin önümde uzandığı bir gün hava değişimi, oksijen birikimi sırasında defterimin arasında yazdığım bir yazı düştü kucağıma. Fantastik bir öykü yazsam, kendi karakterim nasıl olurdu? Onu yazmışım... ve giydiğim beyaz önlüğe ateşten gömlek demişim. Çok sevdim. Benim bir dövmem var, bir ağaç aynı zamanda bir kadın, Tuba ağacı figürü aslında... bu ağacın kökü yukardaymış efsaneye göre ve ilmin yukarıdan başladığını sembolize edermiş. Buradan yola çıkarsam; yemyeşil bir tulum giyen, sarı eldiven ve botları olan upuzun kırışmış kahverengi saçları olan bir süper kahraman olurdum. Denizde uyur, deniz kumunda köklenirdim. Yardıma koştuğumda ise dokunur ve gözlerinin içine bakardım kişinin, yeni bir duygu veya fikir penceresi açılsın diye. Kimse benim deniz kenarında rengarenk çiçekleri olan ağaç olduğumu bilmezdi, gelip benim gölgemde dertleşenlere ise uykularında fısıldar, saçlarını okşardım. Annem çölden, babam denizden geldiği ve bu topraklarda birleştikleri için kumda kökleniyor, denizde uyuyorum. Hatırlıyorum da, küçükken bir gün dedemle gül ağacı diktik ve can suyunu ben verdim. Günler günleri kovaladı, o gün ektiğimiz tohumlar filizlenirken benimki hiç filizlenmedi, çok üzülmüştüm. Bunu fark eden dedem beni yanına çağırdı, sımsıkı sarıldı ve dedi ki “sen bir daha çiçeklere ve ağaçlara can suyu bile olsa verme, senin görevin daha büyük bu dünyada... yardım isteyenlerin, ihtiyaç sahiplerinin gönlüne, zihnine ekeceksin tohumlarını... onlarla birlikte izleyeceksin filizlenişini. Bazen papatya ekeceksin, kaktüs filizlenecek, işte orada da yeni öğretilerin tohumu sen de olacak. Unutma, hiçbir zaman sonucu değiştiremeyiz, yalnızca gidiş yolunu değiştirmeye yardım edebilirsin. Bunları sana anlatmamın zamanı gelmişti, sen de gün gelecek manevi bahçivanlığa başlayacaksın.”

Diyorum ya, küçüktüm bunlar olduğunda, söyledikleri iyi gelmişti ama tam olarak da anlamamıştım aslında ne dediğini, güzellerdi herhalde, dedem niye kötü bir şey söylesin ki? Acaba ben süper kahraman gibi bir şey mi olacaktım? İnsanların zihinlerine tohumlar ekecekmişim ya... Çok şanslı bir çocuk olduğumu söyleyebilirim rahatlıkla, 80'li yılların başlarında daha yirmili yaşlarında olan bir çiftin hayatta kalan tek çocuğu olarak gözlerimi bir çekirdek ailede açtım fakat ay çiçeği gibi bir ailede büyüdüm. Çölden gelen annem ve denizden gelen babam ile birlikte birden çok büyük annem, büyük babam oldu benim. Onların yaşam öykülerini, masallarını, etnik şarkılarını dinleyerek filizlendim ben. Çok dinledim, izledim ve özgürdüm oyunlarımda da, sözcüklerimde de; hiç zorlanmadım bir kalıba gireyim diye. Çalışma alanımda öğrendiğim kadarıyla gerçek ailem de psişik ailem de biliyordu kalıba sokmanın ruhumu, vahşi yani yaratıcı tarafımı baltalamak olduğunu. Zamana ve yaşam çizgime bıraktılar büyümemi, seyrimi; onlar da uzaktan seyrettiler beni, ben oluşumu... dediğim gibi şu an kırk yaşındayım ve tam da hikayede olduğu gibi akıl dışı bir iş yapıyorum, duygularla çalışıyorum; anlaması hem çok kolay hem de çok zor. Karşındaki istemediği sürece yoksun; körebe ve saklambaç karışımı bir oyun gibi görünse de ben kelime arkeolojisi, ruhsal otopsi demeyi de seviyorum. On altıncı yılımı sürerken hep aynı soru "sen nasıl etkilenmiyorsun?" , hep mizahi cevaplar veriyordum, geçiştiriyordum çünkü bendim o, yıkanıyordum geçiyordu işte. Meğer öyle değilmiş biliyor musunuz? Hayatın ve işin bu kadar iç içe olunca ve sen ayçiçeği tarlasında büyümüşsen, her çiçeğin döndüğü yerde olmaya çalışıyorsan, unutuyormuşsun deniz suyunda topraklanıp, ıslak kumda köklenmeyi... Zihnimin ürettiği polifonik tencere sesleri, küçülen kalbimin ağrısı, donup kalan gözyaşlarım ve ben... Şimdi ve buradayız, geri döndük kıyıya çünkü kısa süreli de olsa dalgalara bıraktım, onlar baktı bana. Yıkayıp pakladılar, güneşte kuruttular ruhumu. Kum ve tuzlu su, olmazsa olmazlarım, bir yerlerde başı boş dolanırken bulursanız beni, hemen çantama bakın acil kitinde ikisinden de bir miktar olacak artık... Sevin önce kendinizi sonra sizi "siz" olarak sevenleri ve asla unutmayın benliğinizin temel taşlarını. Diyeceğim o ki, süper kahraman bile olsanız, insansınız nihayetinde.

Ahu ÖZMEL

Ze'me Boyutlar Arası

“Düşünme!”

Aklımın derinlerine, diplere kadar yaşanan çekilmelerin farkındayım. Üstelik bu kez diğerlerinden çok daha farklı. Karanlıkta kalmakla ışığa yaklaşma mesafesindeki kadar deli saçması her şey. Emin olduğum bir şey varsa parmak uçlarıma hızla hareket eden sıvının ılık adımları. Ve bir şey daha var düşüncelerimi ürküten. Bedenimde değilsem tüm bunları nasıl hissediyor olabilirim?

Zihni, korku aleminde olduğunu biliyordu. Göz kapaklarına tutundu sımsıkı. Yüreğinin meraklı yanı aralamaya zorlasada perdelerini yapamadı. Kirpiklerini titreten aynı çığlık yeniden yükseldi. Belli belirsiz duyulan ses endişenin ve sinmiş ruhunun tezahürüydü âdeta. İstemsiz bir inilti döküldü kurumuş dudaklarından. Saat kaç olmuştu? Mutfaktan yankılanan tıkırtılar odayı dolduran leziz koku eşliğinde burnunu okşadı. Gülümsediğini fark edebiliyordu. Kıvrımlı ağız hiç olmadığı kadar huzurluydu şimdi. Yüzüne yayılmaya başlayan dudakları nihayet yanağındaki minik çukuru meydana çıkardı. Alelacele konuşmaya başladı.

“Yemek pişmek üzere. Ah! Bu kez harika olacak. Eminim çok seveceksin.”

Çivit rengi koltukta cenin pozisyonundaki bedenini izliyordu. Dehşetin soğuk nefesini ensesinde hissetti. Hissetmek neydi? Düpedüz hissizleşmekti içinde bulunduğu her neyse. Tebessüm eden yüzünden saçlarına kayan bakışları rahat bir nefes alabileceğinin sinyalini verircesine ışıldıyordu. “Sadece bir rüya” dedi gevşeyen iç sesi.

“Ve saçlarım bu renkiyle muhteşem görünüyor. Kesin olan bir şey varsa sarı beni gençleştirmiş.”

Kapının dışından gelen ayak sesi ile irkildi. Düşüncelerinden sıyrılıp neler olduğunu anlamak için kapıya yöneldi. Gördükleri karşısında dehşete kapıldı. Korkutucu büyüklükteki salon kapısının büyük bir gıcırtyla ardına dek açılmasını izledi. Büyükbabası tam karşısında duruyordu. Ellerini sımsıkı tutup kırlarda koşuşturduğu hâliyle kendisine gülümsüyordu. Tıpkı çocukluğunda olduğu gibi özgürce.

Derinlerde bir mutluluk sarıldı yüreğine. Bu sevgiydi. Fakat sevgi tek başına zuhur etmemişti. Ona eşlik eden bir duygunun varlığını sezdi. Neden hissedememiş olduğu düşüncesi aklına gelmiş olsada bunu şimdilik bir kenara bıraktı. Anlamlandırdığı duygu özlemde. Karşısında bekleyen yaşlı adamın boynuna atıldı. Gri takımı ilk günkü tazeliğini avuç içlerinden ruhuna taşıyordu. Leylak kokusunu içine çektiğini düşledi. Göz kapaklarının ardında büyükannesinin kıyafetleri muazzam bir tutkuyla yerleştirdiği âni görebiliyordu. Buğulu sesi sevinci haykırdı.

“Büyükbaba. Ne zaman geldin?”

Bir süre bekledi. Büyükbabası kendisiyle neden konuşmuyordu? Yoksa onu özlememiş miydi? Yaşlı adama yasladığı bedenini geri çekti. Büyükbabası konuşmuyordu çünkü gerçek değildi. Acı duyuyordu. Ruhunun çıkmazlarını saran bu acı daha önce hiç yaşamadığı cinstendi.

Yüzüne yaklaştırdığı uzun ince parmaklarının titrediğini gördü. Zihni aynı anda gerekli gereksiz birçok bilgiyle doldu. Benliğini milyonlarca parçacığın köleliğine boyun eğmişçesine çekip çıkardı karanlık köklerinden. Boğulduğunu sezdi. Neden hissedemediğini şimdi anlıyordu. Bu hayatının en korkunç zamanıydı. Peki ama hangi zamanın?

Beyaz tenine odaklı gözleri endişe ve bilinmezlik sarmalında korkuyla baş başaydı şimdi. Ilık nefesiyle yüzünü örten saçlarına üfledi. Vücudunun baştan ayağa buz kestiğini anladı. Kıpırdayamıyordu. Beyazın yer yer kendini gösterdiği saçları tüm karanlığı içine sığdırmıştı sanki. Olduğu yerde yavaşça döndü. Titreyen göz bebekleri koltuktaki bedenine kaydı. İpeksi teni 20’li yaşlarının sonlarında olduğunu çağırıyordu. Korkuyu tüm hücrelerinde hissettiğini fark etti. Hissediyordu!

Uyanmıştı! Bu uyanış içsel bir görü hâliydi. “Yine aynısı oluyor” dedi iç sesi fısıltıyla.

Duyduğu sesle düşüncelerinden sıyrıldı. “Nihayet uyandı. Şimdi en güzel kıyafetini giyinip yanıma gelecek. Ve bana o sıcacık gülümsemesiyle seslenecek.”

‘Günaydın sevgilim.’

Kaç dakika geçmişti? Yoksa saat mi demeliydi? Kararsızlık içinde beklemeye devam etti. Kulağına ulaşan sesler artık duyulmuyordu. Gözlerini kırpmadan kapıya bakmaya devam etti.

“Uyan!”

Nereden geldiğini bilmediğı sese kulak kesildi. Kalbinin gürültüsünde yok olmaya direnerek kapıya yöneldi. Çokça büyük olmayan odanın loş ışığında büyükbabasını aradı. Gitmişti. Kalbi hızla çarparken parmakları yavaşça saçlarını kavradı. Tiz bir acıyla bağırdı. “Neler oluyor? Kahretsin bu da ne böyle?”

Koltukta uzanan hareketsiz bedeninin enerjisiyle dolduğunu hissetti. Kendi gerçekliğine uyanmıştı.

‘Beyaz.. Her yer beyaz’ dedi iç sesi. Yavaş yavaş araladığı gözleri alabildiğine parlak bir zemine açılıyordu. Ruhunu kuşatan rahatlamının farkına vardı. Sarsılan zihni derin acıyı duyumsadı. Rahatlayan ruhu değil, teniydi. Şaşkın bakışlarla etrafına bakındı. Hızla yerinden doğrulup mutfağa doğru adımladı.

“Ah! Yemek. Yemeğı nasıl olur da unu..” Kelimeler gördüğü manzara karşısında boğazında düğümlendi. Pişmekte olan yemeğe dair tek bir işaret dahi yoktu. Olduğu yerde kalakaldı. Yoksa rüya mı görmüştü? Öyleyse burnuna gelen nefis kokular da neyin nesiydi?

Şaşkınlığını gizleyemedi. “Son zamanlarda kendime çok fazla yüklenmişim. Onun için oluyor tüm bunlar” dedi. Koltukta uyuyakaldığını ve rüya gördüğünü içten içe kabullenmeye çalışıyordu. Peki ya yemek kokusu? Duyduğu koku anlamlandıramadığı tek şey değildi.

Telefonun sesiyle irkildi. Arayan büyükannesi olmalıydı. Saati hiç şaşmazdı. Sahi saat kaçtı? Yüzüne kondurduğu zoraki gülümseme ile sesini kontrol etti. Büyükannesine her şeyin yolunda olduğunu hissettirmeliydi. İyi olmanın emin tavriyle holden gelen ısrarcı sese yöneldi.

“Büyükanne, bu ne güzel sürpriz.”

“Ah, Sara. Benim minik bebeğim nasılmış bakalım?”

“Büyükanne, tam zamanında aradın. Az önce bir rüya gördüm. Rüyamda büyükbabam yanımdaydı. Fakat hiç konuşmuyordu. Lütfen sorar mısın neden benimle konuşmuyor?”

Yaşlı ve titrek ses korkuyu kulak içlerine ulaştırdı.

“Sara! Bunu ona soramam tatlım. Çok üzgünüm.”

Adım adım yaklaşan içindeki duyguyu anımsıyordu. Duyacakları karşısında endişesine yenilmemeliydi.

“Ah, peki daha sonra sorabilirsin büyükanne.”

“Daha sonra da olmaz hayatım. Ne yazık ki hiçbir zaman soramam.”

“Büyükanne?”

“Tatlım, iyi olduğuna emin misin? Her şey yolunda mı?”

“Büyükanne lütfen daha sonra konuşacağına söz verir misin? Lütfen. Bu benim için gerçekten önemli.”

Ağlamaklı bir sesle yalvarıyordu. Tek çaresi buydu. Bu tüm olanları anlamasının tek yoluydu.

“Sara.. Sara?”

“Hâlâ buradayım.”

“Sara, artık kabullenmen gerekiyor tatlım. Tam 17 yıl oldu. Büyükbaban olmadan geçirdiğimiz koskoca 17 yıl. O artık kalbimizde.”

Ahizeyi tutan elleri kendini boşluğa bıraktı. Duydukları karşısında ne söyleyeceğini bilemedi. Ayak uçlarında sallanan beyaz kablodan belli belirsiz sesler geliyordu. Donuk bakışları tek bir noktaya kitlenmiş öylece duruyordu.

“Deliriyor muyum?” diye mırıldandı. Aynı ritimde tekrarladığı şeyse zihninin odalarını ikna etme gücündeydi.

“Deli değilim. Delirmedim. Sadece rüya, sadece rüya.”

Parmakları çivit rengiyle bütünleşmişti. Yaklaşan ayak sesleri aceleciliği çağırıyordu. Bedeni büyük bir savaş meydanını terk etmişcesine yorgundu. Kısık gözleri kapıya doğru kaydı. Biçimli vücudun sahibini çok iyi tanıyordu. Duygu karmaşasında çırpınan gözleri kendisini hayranlıkla süzen maviliklere daldı. Duydukları silkelenmesine fırsat vermemişti.

“Günaydın sevgilim. Hazır mısın?”

Yakasından aşağı doğru çekildiğini hissetti. Elleri sol tarafındaki kırmızı broşu yokladı. Omuzlarına kayan bakışlar dehşetle sarsıldı. Broşa dolanan sarı saçlar ahenkle ışıldıyordu.

20'li yaşlarındaydı. Tanıdık bir tazeliğin tüm odayı sardığını hissetti. Burnuna çalınan koku leylaktı.

KALBİMİN SESİNE NAZİRE

Yokluğun hangi varlığı heceliyor şimdi?
Hangi şehir ağlıyor, ah u zâr?
Eski bir ağıt yankılanıyor içimin zindanlarından
Bir ben miyim,
Bu amansız çıkmazın içinde gaib olan?
Bir soluk susmak birikiyor içimde,
Mecalim yok anla(t)maya.
Kaçıyorum, havsalama düğümlenmiş tüm yaşanmışlıklardan;
Yine varamıyorum kendimden başkasına,
Kırpiklerimde bir hayat çırpınıyor heyhat!
Kanayan ellerimle siliyorum anıları;
Ve beni çıldırtan hüzün...
İki bakış arasında,
Bir kuru bayır, cenazesi tüm güvercinlerin
Nasıl sığar ki insanın içine uçurumlar
Nasıl?
Nasıl nasıl anlatılır ki sözü yormadan
Bir bulut kırışıyor bakışlarımda,
Kirlenmiş kelimeler bırakıyorum içimdeki putlara,
Nerdesin ey baltası ibrahim'in?

HÜMEYRA POLAT

Hayatın An'ları

“Tüm benliğimizin bütünleştiği tek bir ‘an’ vardır.”

Doğuyoruz.

Büyümeye çalışıyoruz.

Ve herkes gibi günün birinde nefesimiz son buluyor bu yaşamda.

Bunların hepsi tek bir an' a bağlı aslında. Tek bir an...

Bu hayata gelmeyi biz seçmiyoruz fakat nefes almaya başladığımız andan itibaren yaşamımızın en güzel noktaya ulaşması için yıllarca didinip duruyoruz. Belki de tabiri caizse yırtınıyoruz, yırtıcı bir hayvan misali. Her günümüzde aslında kendimize ayıracak bir beş dakika bile bulamıyoruz. Çünkü o beş dakikanın kıymetini hiçbir zaman bilemedik. Çünkü o beş dakika, aslında bizim yaşamımızın ana noktasıydı ve bizler, ne yazık ki diğer tüm şeyler gibi onun da değerini çok sonraları fark ettik.

Ne acı öyle değil mi?

Ne acı böylesine yaşamak ve ne acı ki, hala daha kendimize dair bir adım atamamak...

Neden yapıyoruz bunu kendimize?

Neden hala daha vazgeçilmesi gereken o noktadan vazgeçemiyoruz?

Tek bir an ' a bağlıyız. Bir saniye sonra ne olacağımız bile belli değilken yıllarca düşler kurduk gerçekleşmesi ümidiyle. Ve şimdi o hayallerin paramparça oluşuna şahitlik ediyoruz, hem de böylesine savaşıırken. Böylesine mücadele ederken bir bir kurduğumuz o düşlerin yıkılışına bakıyor gözlerimiz. İşte sırf bu yüzden vazgeçeceği o son noktayı bilmeli bir insan. Çünkü yaşamın her anı bu kadar kıymetli iken bazı zamanlarda pes edilmesi gerektiğini de anlayabilmeli.

Vazgeçiyorum ama kaybettiğimden değil, yaşamımın hakkını tam anlamıyla vermek istememden.

Pes ediyorum fakat umudumun kalmadığından değil, durmam gereken o noktayı bildiğimden.

Ve nefes alabiliyorum doyasıya. Çünkü artık tam anlamıyla yaşadığımı hissediyorum.

Fatma KILINÇ

MEHRU

Canımın orta yerinde kök salan bu duygudan, seni haberdar etmek istedim;
Sessizdir çığlıklarım, sıcaktır gözyaşlarım, maskelidir gülüşlerim;
Rotası belirsiz yürüdüğüm güzergahlarda, tüm yollarım sana çıkıyor;
Her sokağın göğü sen Mehru, bir haber olma benden duru gönüllüm.

Sen yalın bostan gülleri gibi, onun da kokusu var tıpkı senin gibi;
Ben defnettim kendimi... düşlerimin, gözlerimin aydınlığıdır çehren;
Kaç zaman oldu bilinmezlik çukuru, hala bir umut gel davetinle yeşerecek,
Ben bu hasret yığınınından çıkıp da bir avuç dolusu sadakat getirsem...

Otuz yılı aşkındır her günüm sensiz, her günüm seninle;
Vakit sende dondu, ne bir adım ileri ne bir adım geri;
Yanıltmasın seni sevgilim, gülüşlerim hasretinden solgun
Aynada yansıyan görüntüdür o tanırırsın beni içimde bir sen var benden içeri

ARZU ORUN

Herkes

Şaşkın

Seyri bozuk bir kalp

Ritmini kaybetmiş bir ağustos akşamı

Kendinden geçen ruhların dansı

Gece ve yıldızlar şaşkın

Ruh ikizlerinin dansı başlıyor

Ayak sesleri tüm şehri inletiyor

Bir senfoni orkestrası çınlıyor

İnsanlar ve kulaklar şaşkın

Zamansızdı sanki her şey

Sırası mıydı şimdi

Ardı kesilmeyen soru işaretleri

Duygular mantığı boğuyor bu gece

Güne farklı bir güneş doğmuş

Çiçekler ve gökyüzü şaşkın

İki ses karışmış birbirine

Kelimeler şaşkın

Buluşma zamanı kapıda

Kalpте ritimler tavanda

Aşkın çocuksu heyecanı doruklarda

Sarılan iki benden herkes şaşkın

Zamansız bir duygu

İki kalp var

İki benden

İki ruh

Hepsi şaşkın,

Hepsi bir olmuş,

Bir aşkın uğultusunda

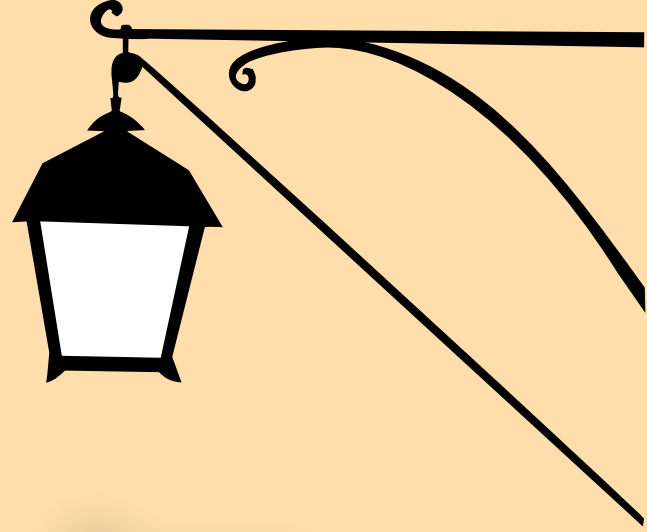
RECEP

SEZER

Seni Bulduğum Yerde

Bir şehrin ortasındayım,
Sağımda çıkmaz bir sokak,
Solumda ise bir insan yığını,
Gökyüzünde iki bulut,
Gökkuşağını kiskandıracak derecede binalar,
Vergilerin ışığını saçan bir sokak lambası,
Müteahhite inat düzeni bozan kaldırım taşları,
İnsanların nefesine direnen bir sinek,
Marketlere kinle bakıp para sayan büfeci dayı,
Esnemekten ağzı yarılan ciğerci kedi,
Avazı çıktığı gibi bağırان tatlıcı,
Her şeyde bir tat, herkeste bir renk,
Bende ise özlem,
Nöbetleşe gelen kokun,
Dağ gibi biriken bakışların,
Durup kalıyorum seni gördüğüm yerde,
Her şey değişiyor,
Herkes gidiyor,
Bir ben kalıyorum orda,
Seni bulduğum yerde,
Seni tanıdığım yerde,
Gitmek gelmiyor içimden,
Yağmurlar yağıyor,
Karlار eriyor,
Belediye işçisi her gün süpürüyor,
Ama gitmiyor,
Bakışlarının pırlanta gülüşü,
Gülüşünün kızılığı,
Hızlı adımlarının izi,
Kahkahanın özgürlüğü,
Sanki bir heykel dikmiş oraya yüreğim,

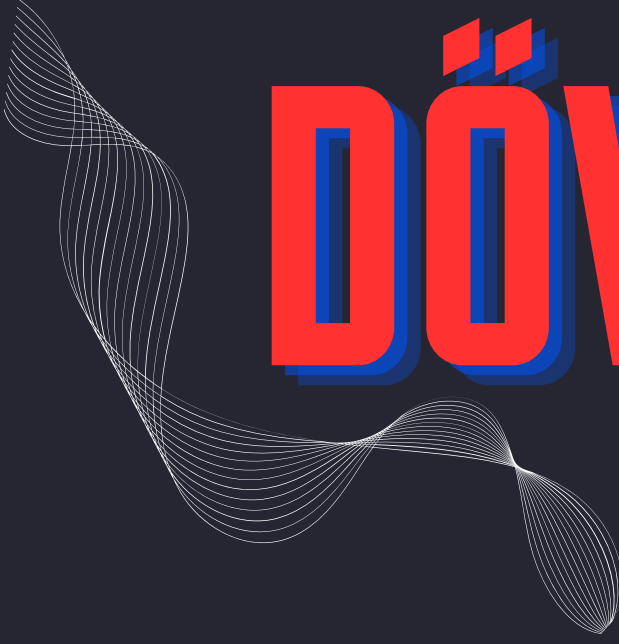
Sanki oraya secde etmiş umudum,
Sanki yıllarca aradığı kadını bulmuş özüm,
Ben ordayım güzelim,
Üç saniyelik sarılışında,
Egzoza düşen iki damla yaşta,
Ve bir ömür boyu seninle olmak istediğim aşta...

FERHAT
KAYA

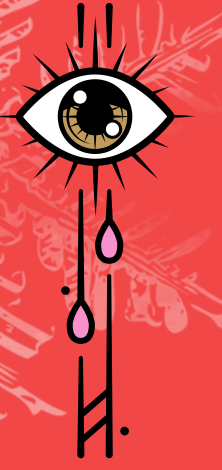
KAÇAK DÖVÜŞ

Kötüydüler,
çirkindiler,
Yüreğimizi binlerce kez koparıp, yerden yere savurdular.
İçimizde değil kuş, kelebek bile bırakmadılar.
Utanmadan girdiler hayatımıza.
Duamıza bastılar,
Umudumuzu duvara astılar.
Türkülerimizi elimizden aldılar.
Kaçak dövüştüler,
Olmadı böyle, olmadı...

Hanife Şişman

SEMENDER

*Her şeyin üstünde sulusepken bir kar;
Bir aşkı delik deşik ediyordu/lar.
Bense inatla susuyordum
ve kızımı seviyordum ekmek kadar. ”*

diyen şairin kızımı; sözleriyle başlayan buna benzer bir mektubum olsun isterdim. Şöyle de olabilirdi aslında: "Ben eğilmem gündüzleri, ama geceleri karartırım kendimi" diyen Metin Abi gibi. Duvar diplerinde, bir omzu duvara sürtünüp yürüyerek büyüyen çocuklar alacak ahlarnı hepimizden. Bir duvar ki onlarca, yüzlerce metre. Kendilerini yolun ortasında dimdik yürümeye layık görmeyenler. Dudak kenarlarında dirhem gülümsemeleri hep asılı hep şüpheli duranlar...

Sizler onların yanlıları kadar doğrusunuz. Üzüntüleri kadar mutlusunuz. Acıları kadar neşeli , gözyaşları kadar masumsunuz. Şimdi çok gülersem yine ağlarım diyen hastalıklı düşünceleri kadar sağlıklısınız. Kapı arkalarında elleriyle seslerini bastırabildikleri ölçüde gürültülüsünüz. Bir güzel söze, bir lahza mutlu ana muhtaç oldukları kadar varlıklısınız siz..... Sizler, başkalarının kanından, gözyaşından hayat yeşerten aşağılık ruhlar. Vebal kelimesini bile hak etmeyen, hatta anlamayan kokuşmuş insan müsveddeleri. Çıldırıcı sesler içinde sessizliğine gömülen yarı acı yarı insan bir yaratığa dönüşen ey çocuk!

Bu sessizlik "O"nların değil senin sonun olacaktır. İnaniyorum ki sen günün birinde Nedim beyitlerindeki ateşin alevini yelpazeleyen kanatlı semender gibi kendi ateşinden beslenip kendi ateşhânenden doğacaksın. Çünkü sen ateşin ortasında canlı duran, ateşe müptela kanatlı semendersin. İşte o gün gelene kadar benim de sana diyeceğim ateşin bol Hülagü devrin tez olsun !

CENNET OFLAZ

KIRK YILLIK KUSURLU YALNIZLIK

“Nereye gidiyorsunuz?”

“Anlayamadım?”

“Nereye diyorum, nereye gidiyorsunuz?”

“Affedersiniz ama siz kimsiniz? Ayrıca bir yere gider gibi bir halim mi var, beyefendi? Oturmuş, karşımdaki sessiz denizi seyrediyorum.”

“Bende onu diyorum ya hanımefendi, insan bedeniyle değil ruhuyla gider, kalbiyle izler, içindeki kendisidir, kırılğanlıklarına sarılıp hayatın dört bir yanından geçip giden. Öyle zannediyorum ki siz de derin bir yolculuktasınız.”

“Öyle dahi olsa bu sizi ilgilendirmez.”

“İlgilendiriyor, hanımefendi. Bal gibi de ilgilendiriyor.”

“Kuzum, siz hasta falan mısınız? Hayatımda ilk kez gördüğüm bir adam karşıma çıkmış bana kalpten, ruhtan, yolculuktan bahsediyor. Lütfen, gider misiniz?”

“Giderim, hanımefendi, ama hasta olanın kim olduğunu bulduğunuzda yeniden görüşeceğiz. O vakte dek, hoşça kalın!”

Münasebetsiz bir konuşmanın, anlamsız gölgesinde kalan kadın, ardından bakakalmıştı, kim olduğunu anlayamadığı o adamın. Kahverengi saçlarını usulca okşayan güneş, akşamı çağırmaya hazırlanırken ötelerinin sesi de yavaşça duyulmaya başlamıştı. İçindeki dinletinin boy gösterisi artarken göz kenarlarındaki vuzuhsuz tınıya bir bilinmezlik yerleşmişti. Hafifçe kısılan bakışlarını takip eden incecik dudakları nazikçe sağa sola kayıp yanıt arar gibiydi. Kırk yaşına bir gün kala, semtine uğrayan bu yabancı da kimdi? Ne demek istemişti, şimdiye dek hiç görmediği bu adam zihninin derinliklerinde çoktan bir bilmeceye dönüşmüştü. Karşısında olabildiğince uzanan uçsuz bir mavilik vardı, kim bilir kaç kişinin bakışları değişirdi, birbirinden habersiz gözlerinin dokunduğu yerlere. Yoksa o yabancıyla bilmeden böyle mi tanışmıştı? Olabilir mi, tanıyabilir mi? Karmaşası artarken bir yandan da karşısına çıkan o adamın haklı olabileceği geçiyordu, aklından. Haklıydı belki de, hepimiz bir yerlere gidiyorduk ama bundan o yabancıya neydi ki? Elindeki su şişesinden bir yudum aldı ve kursağından aşağı düşen her bir damlanın kalbini seslemesine izin verdi. Düşüncelerindeki perdeyi haşin bir kuvvetle çaktı çarpıntılarını, o an, işte o an fark etti. Şaşkınlığı sarsarken göz bebeklerini, parmak uçlarına dek buz gibi bir uyuşukluk kapladı bedenini. Kabardı duyguları, taşıtı kaburgalarına. Solukları sonsuza dek bitmeyecekmiş gibi yoğundu, göğüs kafesi öyle dolu dolu şişip iniyordu ki az sonra kendi yağmurunda ıslanmaya başladı, binlerce insanın ağlamalarından, haykırışlarından, kahkahalarından oluşan yankılara bir de kendi hıçkırıklarını bulaştırmıştı. Kimseciklerin olmadığı bu yalnızlık durağında alışkın değildi, bir başkasına. Şuurunun sancılı yolculuğuna o vakit aymıştı. Geç kalmalarının ardına süpürdüklerini teker teker çıkarmaya karar verdi. Ayağa kalktı, adımları nazlanıyordu, aldırmadı. Yürüdü, yürüdü daha da yürüdü. Şimdi o koskoca maviliğin burnunun ucundaydı, kucaklaşmak ister gibi eğildi, gün geceye çoktan teslim olmaya başlarken o minicik dalgalara gökkuşağı gibi yüzünde beliren tebessümlerini bindirdi.

Kızılın yakamozları doğurduğu ilk dakikalarda kendi silüetini seyretti, o derin suların rüzgârlı simasında. Haiz olduğu tekliğin eksik kalışıyla yan yanaydı. Bir sarhoş gibi üstünden geçti noksanlıklarının. Esrik maskesi bir kale gibi gizlemiş, sırra dönüştürmüştü suskun duruşunu. Yırtıp atmaya gücü yetmez sanıyordu, yanıldığını anladığı vakit vahşi bir güdüyle saldırdı, toprağına ilk kez dokunuyormuş gibiydi. Ayaklarının yere basışı hiç bu kadar sahih olmamıştı, kendisine ise hiç bu kadar gerçekçi yaklaşmamıştı. Meğer ne azılı bir yolcuymuş da gitmiyormuş gibi yapıyormuş, o da anladı. Ama neden? İnsan niçin yabani sular inşa eder ve ihtişamlı tapınağı yine kendisi oluverir, niçin taparcasına vazgeçmez ondan? Kusurlu sandığı yalnızlığının masumiyeti karşısında boyun eğdi, kabullenişlerinin hizasında ve uyanan kalbi ile izliyordu artık etrafını. Evine dönerken asıl yurduna olan arayışının hasretliği açtı gözlerini.

Gecenin kanatları yıldızlar arasında çırpınırken taşlaşmış kimsesizliğinden içeri girdi. Her şey yerli yerindeydi. Sehpanın üzerinde evden çıkarken bıraktığı hatıra kutusu ilişti gözüne. Anılarına mezar yapmıştı o kutuyu, yıllardır bir kez olsun açıp bakmamıştı içine. İstemediğinden değil, istenmediğindendi. Yarım kalışların tamamlanmamış cümlesiydi ve o cümlenin üç noktaları sayılabilecek her türlü birikmişlik o kutunun içindeydi. Bu kez kararlı bir şekilde keskin bir kuvvetle eşiverdi her şeyi. Terk edilişlerini, sevgisini hak etmeyenleri, onu kendine küstürenleri, kıymetini bilmeyenleri, karşılık göremediklerini bir bir astı çarpık izlerinin duvarına. O anda açıldı kapısı: “Yolculuğunuz bitti, hanımefendi. Saat tam gece yarısı, kırkıncı yaşınızda yeni hayatınıza hoş geldiniz!” Şaşkınlıktan konuşamıyor, ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Aynı yabancı yine karşısındaydı, hasta olanın kim olduğunu bulduğunda geleceğini söylemişti. Kendisi miydi ki tekrar bulup gelmişti. Zihnini işitecek olacak ki sualleri yanıtız kalmadı: “Hasta olan bende değilim, sende değilsin. Sevmeyi terk eden, sevmeyi bilmeyenlerdi, hasta olan. Eksikliklerine kusurlu yaftası yapıştırıp kalanını aramayan kalplerdi. Senin yolculuğun benim içime vardığında bitmişti, tıpkı benim sana vardığım da bittiği gibi.” Anne karnındaki bebeğin varlığını tekmesi ile ilan etmesi gibi bu kez varlığını karşısındaki adamın kalp çarpıntılarına dönüşerek ilan ediyordu. Yolculuğumuz hep birbirimizeydi, hikâyesi ortak olanlar ise birbirini görmeden tanır, bilirlerdi. Acelelerimizin gözü kördü ve karanlığı bulaşıcıydı. Kanmak isteyen kalbi ise hep geç kalış masalları ile uyutur, sesini kısıverirdi. Oysa yolculuğunu hatırlayanlar o üç noktaların devamındaki gerçek hikâyesi ile tanışabilirdi. Kendinden sıyrılan kadın, aslına rastladığı o adamın kalbinde kendini bulduğunda seyrine daldığı maviliğin sularına evrilmişti. Hakikatine vardığında gecesı ısınmış, gündüzü gülümsemişti. Her şeye rağmenlerinin kısılacında, bir ömrü paylaşmanın kutsallığına varabilmişti.

SİBEL

GİDİCİ

CENAZE EVİ

“Genç gitti ah ah, doyamadı dünyaya,” dedi yeşil ceketli, seyrek bıyıklı adam. Konuşmuş olmak için konuşmuştu. “Allah öbür tarafta köşklele mükâfatlandırırın yerini inşallah,” deyip sustu. Hızlı bir göz hareketiyle destek ya da onay ister gibi odadaki insan kalabalığını süzdü. Kimseden ses çıkmamıştı. Birkaç keskin bakış, yeşil ceketliden haz etmediğini belli ederek süzdü adamı. Yeşil ceket, kalabalıktan istediği verimi alamayınca hazır ayranını özenle, yalanarak açtı. Beş dakika kadar, eline aldığı pilav tabağından başka bir şeyle ilgilenmeden, tek bir pirinç tanesi bırakmamacasına yedi. “Çok şükür,” diye mırıldandı. Tabağını yanındaki sehpaıa koyup, yine etrafını süzdü, ilgi isteyen bir kedi gibiydi. Durgun, çoğunlukla mimiksiz, nadiren sessizce ağlayanların görüldüğü yoğun kalabalık, evin taşıyabileceğinden çok fazlaydı. Fısıltılar, dualar, tabak sesleri, ara sıra sıkılıp olmadık sesler çıkaran çocuklar ve dişlerini sıkarak onları azarlayan anneler, evi doldurmuştu. “Gençti ya,” dedi yeşil ceket. “Doyamadan...” Bakındı. Kur’an okumaya başlayan kadının sesi, yan odadan artarak yükseldi. Evin gediklisi hamamböceği, koltuğun altında dakikalardır halının üzerindeki pirinç tanesini nasıl alacağını düşünüyordu. Hiç bu kadar ayağı bir arada görmemişti. Yaşından on yaş kadar genç görünen güzel kadın, hışımla mutfaka girdi.

Dağınık, kahverengi saçları, parlak dalgalarla neredeyse beline dökülüyordu. Yürürken, elbisesinin ayağına takılmasını umursamadan bir o yana bir bu yana salınıyordu. Kızarmış iri gözlerinin altındaki mor halkalar, bembeyaz yüzünde iyice belirginleşmişti. Üzgün bir geyiğe benziyordu suratı. İçeriden getirdiği kirli tabakları gürültüyle lavabonun içine bıraktı. Siyah elbisesinin sardığı ince belini tutup, sırtını mutfak tezgâhına yasladı. Bitkin, üzgün ve sinirli görünüyordu. Yüzü, herhangi iyi bir his barındırmıyordu. Allak bullak olmuştu.

“Ben bu kadını yolacağım ya,” diye mırıldandı. “Cenaze evine gelmiş hala neler konuşuyor, kendinden bahsediyor. Gözümün içine baka baka, bana nispet yapar gibi kocamla anılarını anlatıyor...” Alt dudağı sinirle titredi. Alnını parmaklarının arasına alarak ovaladı. “Ne oldu be kızım, kim?” dedi yaşlı kadın. Zorlanarak, gelinine baktı. Titrek, buruşmuş, lekeli eline tutuşturduğu sönmüş sigaranın külü dizine, oradan halıya düşmüştü. Titrek, buruşmuş, lekeli eline tutuşturduğu sönmüş sigaranın külü dizine, oradan halıya düşmüştü.

Yaşanmadan tükenmiş bir hayat gibi, içilmeden bitmişti sigara. Sandalyeye oturmamış, adeta yığılmıştı yaşlı kadın. Ağlamaktan bitap düşmüş, gözlerinin altı kat kat kabarmıştı. Beyaz saçlarının üzerine usulen koyduğu eşarp sıyrılıp omuzlarına düşmüştü. Alt çenesi titriyor, mütemadiyen ağlıyordu. Donuk, rengi gitmiş bakışlarına öyle büyük bir keder oturmuştu ki, cenazenin “annesi” olduğunu yabancı biri bile bir bakışta anlayabilirdi. “Boş ver annecim yok bir şey, bunlarla kafanı yormayayım bir de,” deyip kayınvalidesinin sırtını sevdi, dolu dolu olan gözleriyle. “Eski mevzular, saçma şeyler, küçük insanlar,” dedi. “Canım sıkıldı öyle, ama önemli değil.” Sarıldılar. Her ikisinden de birkaç iri, taze gözyaşı, yanaklarından yuvarlanıp birbirlerinin omzuna düştü. “Çekmede, fotoğraf albümünü getirir misin kızım?” diye sordu yaşlı kadın. Sanki son kalan enerjisini tüketiyordu cümle kurabilmek için. Yaşlarla dolu gözleri, umutsuz bir parlaklıkla ışıldadı. Genç kadın, “getiririm” manasında başını salladı. Bunu söylerken gülümsemeye çalışsa da becerememişti.

Balkonda sigara içmekten gülümseyerek dönen, cenazenin arkadaşı bir grup, anne ve gelini ağlar vaziyette görünce mahcup olup hemen toparlandılar. Hızlı adımlarla salona, insan uğultularının arasına daldılar. İlkokuldayken öğretmen tahtaya yazı yazdığında gülmeye başlayıp öğretmenden fırça yiyince mahcup olan tayfa, hala değişmemişti. “İçim sıkıldı kalabalıktan da, dualardan da,” dedi gülerek balkondan çıkan grubun gözlüklü olanı. Yağlı, dağınık saçlarını eliyle daha da karıştırdı. Yüzü evdeki insanlara göre nispeten daha normal görünüyordu. Belki üzülmemiş, belki üzüldüğünü belli edememişti. “Oğlum, son attığı tweeti gördünüz mü, bir yandan da güleceğim çıkıyor. Sanki sezmiş gibi öleceğini adam, hay Allah ya...” dedi. “Sus tamam,” dedi diğeri. “Balkonda da güldürdün zaten, sinirim bozuldu.” Bir süre sustular. Ürkek, meraklı bir çocuk gibi bakınıyorlardı etraflarına. Yüzü üzgün geyiğe benzeyen kadın, mutfaktan salona gelerek çekmede dikkatli hareketlerle bir şeyler aradı. Gözlüklü adam, bir süre baştan aşağı süzdü kadını, gayri ihtiyari. Kadın, kolunun altındaki fotoğraf albümüyle mutfaka geri döndü.

Yağlı saçlarını karıştırdı gözlüklü. "Akşam," dedi gözlüklünün yanında oturan, göbekli olan. "Bir yerlerde içelim, şiştim ben çok. Maç da var ona bakarız." "Bizim Arjantinli sakatmış ya," dedi gözlüklü. Siyah ceketine dökülen kepekleri silkeledi. "Ben gelemem beyler, akşam planım var. Arzu ile yazlığa gideceğiz," dedi fısıltıyla grubun diğer üyesi. Sıkıntıyla, bıyıklarını ısıırıyordu. "Bu havada?" diye şaşırarak baktı gözlüklü. "Ne yazlığı oğlum aralık ayında? İyice bir değişik oldunuz hepiniz," dedi. Yüzüne ukala bir ifade oturmuştu. "Ya havayla ne işimiz var lan bizim, sessiz sakın; şömine, şarap takılacağız işte. Kafa dinleyeceğiz. Üst üste geldi her şey baksana. Bizim çocuğun özel hocasıyla kavga ettik.

Arzu'nun kardeşleriyle problemleri, sıkıntıları var. Kredi borcu, sonra dükkânın durumu..." duraksayıp nefes aldı. "Sonra bak, kardeşimizin cenazesi... Biraz rahatlamamız, kafa boşaltmamız lazım, vallahi her şey üst üste geldi oğlum bize ya." Sustular. Ev ikiye bölünmüş, odaların bir kısmına kadınlar, bir kısmına erkekler sığınak gibi dolmuşlardı. Cenazenin yatak odası, misafir çocuklarına ayrılmıştı. En son iki gece önce uyuduğu yatağının üzerinde, şimdi cenazesine gelmiş çocuklar tepinip gülüşüyor, ayran döküyorlardı. Anneler, belirli aralıklarla içeri girip, uslu durmaları konusunda çocukları azarlayıp geri çıkıyorlardı. Yine de annelerin girdiği anlar haricinde, evin neşeyle ilişkilendirilecek tek bölümü bu odaydı. Kapıdan içeriye uzanan kızgın ebeveyn kafaları onları düzenli olarak tehdit etse de, şımarmadan, gülmeden, oynayıp zıplamadan çok kısa bir süre dayanabiliyorlardı. Kati surette ellememeleri tembih edilen muhabbet kuşunun kafesine minik parmaklarını sokuyorlardı. Yeşil kuş, tedirgin gözleri ve telaşlı hareketleriyle tünekte tüneğe zıplıyor, anlam veremediği ve alışık olamadığı bu kalabalığı korkuyla izleyip, öldüğünün farkında olmadığı sahibinin adını ara ara seslenip gelmesini bekliyordu. Devrilip boşalmış suluğunu daha uzunca bir süre kimse fark etmeyecekti. Büyük sayılabilecek ahşap bir kitaplığın bulunduğu, çalışma odası olarak kullanılan küçük odaya, yaşça daha büyük olan erkekler dolmuştu. Onlara bu hengâmenin sıkışık, küçük kısmı kalmıştı. Aralarında değer verilmediğini düşünüp, bu duruma alınan ihtiyarlar vardı. İki tanesi, geldiğinden beri pilav dağıtan kadınlar da dâhil kimse ile konuşmamış, küsüp camdan dışarısını izlemişti.

Çocuklara verilen oda bile buradan daha büyük ve konforluymuştu. Odada hafif, ekşi bir ayak kokusu vardı. Adamlar, ara ara şüphe dolu gözlerle birbirlerine bakıyorlar, suçluyu tespit etmeye çalışıyorlardı. Boş, plastik pilav tabakları üst üste yığılıydı kitaplığa. Uzun süren sessizliği bozması gerektiğine karar veren, dedikoduyu seven bir tanesi: "İçkiden gitmiş diyorlar," dedi, sessizce. Bıyığının üzerindeki pirinç, orayı benimsemiş, vücudundan bir parça gibi öylece duruyordu yeni yerinde. Öksürdü fakat pirinç yine düşmedi. Cevap arayan meraklı, küçük gözleri ve havaya kalkmış, yüzüne şaşkın bir ifade veren kaşlarıyla odadaki kırıksık, ciddi suratları bir bir süzdü. "Yok canım yahu, kim çıkarıyor böyle şeyleri anlamıyorum ben. Kırk yaşında adam ne içkiden gitmesi? Kalp krizi dediler ya işte. Rahmetli çok iyiydi, biraz içerdi ama iyiydi," dedi kel, gözlüklü olan. Süveterindeki pirinç tanesini alıp tekrar ağzına attı. Gözlerini kısarak baktığı cep telefonundan, at yarısını takip ediyordu bir yandan. Ekranını birinin görmesini de istemiyor, yeni yetme bir ergen gibi telefonunu saklamaya uğraşıyordu. "Ya kalp de, içkiden gelmiş işte öyle kalp," diye diretti bıyığı pirinçli. "Yani öyle diyorlar da, neyse canım Allah affetsin, iyiydi rahmetli. Merhametli, candan adamdı. Hayvanları falan, efendime söyleyeyim, çocukları severdi. İçkiyi daha az içseydi işte keşke, gencecik dul bıraktı ardında. Ben mesela, iki dubleden fazla içmedim kırk senedir. Az içeceksin içkiyi, tadında. Genç yaşta, Allah muhafaza gidiverirsin tık diye." Ölenin, ısrarla içkiden ölmüş olmasını istiyor gibi görünüyordu, bıyığı pirinçli Yeşilay adam. "Tüh ya," dedi pirinçli bıyığın karşısındaki, telefonuna bakan kel, gözlüklü adam. İlk ayaktan yatmıştı. Bu minik nidayı sesli söylediğinin farkına vararak dudaklarını ısırdı, telefonunu cebine koyup suçlu gözlerle etrafına bakındı. Onunla ilgileniyor gözüküyorlardı. "Aah be dostum. Mukadderat işte," dedi. Odadaki boş tabakları almak için, kalın bacaklı, orta yaşlı bir kadın odaya girince, içerideki ayak kokusu yüzünden herkes önüne baktı.

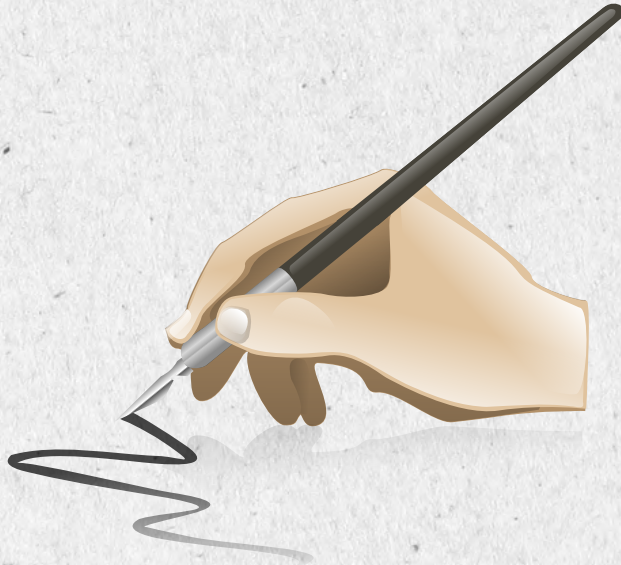
Faili bulunamamış bir suç gibi, koku havada asılı kalmış, öylece duruyordu. Geldiğinden beri ayakta duran zayıf, çökük gözlü, kahverengi takım elbiseli adam, kütüphanedeki kitapları göstererek: "Çok okurdu rahmetli, baksanıza şu kitaplara," dedi kalın bacaklı kadına. "Maşallah yani, ben okuyan adamı severim Sevim Hanım," dedi. "Hı him," diye onayladı kadın. Rahatsız, ilgisiz görünüyordu, gözünü toparladığı tabaklardan ayırmadan devam etti. "Bakın şu kitabı ben de okudum," dedi çökük gözlü adam, kalınca bir tanesini gösterip. Kadınla ilgilendiği belliydi. "Bu kitapta, insanın, yani bireyin toplum içindeki yalnızlığı, toplumla bir tümleşke kuramaması, efendime söyleyeyim; kalabalıkların içinde olmamıza rağmen bir türlü bulamadığımız, veyahut da denk gelemediğimiz ruh eşimizi anlatıyor. Bilmem anlatabildim mi? Büyük filozoflardan örnekler veriyor bunları anlatırken. Efendim, şu şöyle demiş, bu böyle demiş, şeklinde. Yararlı bir kitap," dedi. Elinde üzerinde K. Marx, F. Engels Kutsal Aile yazan bir kitap tutuyordu. Dikkatle kadına baktı, bir cevap hamlesi, ilgi zerresi bekledi. Kadın ona bakmadan tabaklarla gerisingeri çıkınca, kitabı aldığı yere geri koydu. Odaya bezgin bir bakış attı. Sol yanındaki sandalyeye çökmüş kırmızı yüzlü, etli yanaklı adam, ayaktaki zayıf, çökük gözlüye: "Bu kütüphanede kayısı suyu vardı az önce, gördün mü onu, ben koymuştum da," diye sordu. Bir süre anlamsız gözlerle bakiştılar. "Onu az önce gelen hanım aldı, boşları alıp götürdü," dedi çökük göz, memnuniyetsiz. Tombul bacaklıyla konuşmayı beklerken, ilgisini hiç çekmeyen bir konuda, bu adamla konuşmak canını sıkımişti "Hay Allah, boş değildi o," deyip şişman yanaklarını sıvazladı düşünceli bir yüz ifadesiyle söylenerek. Salonda dua okuyan kadının bir an duayı kesip öksürdüğü duyuldu.

Besmele çekip su içtikten sonra şükür etti. Her şeyi sesli yapmak istiyordu kadın. Aynı, alçalıp yükselmeyen, tekdüze ses tonuyla dua okumaya devam etti. Holde uzun ve kısa boylu iki uyumsuz adam bir ileri, bir geri yürüyüp bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Ayak kokan odanın önüne dek gelip, tekrar gerisin geri yürüyüp, sonra da tekrardan kapının önüne geliyorlardı. Bu böyle bir süre gitti. Uzun boylu olan, konuşurlarken diğerini duyabilmek için boynunu eğiyordu. Herkesin duymaması gereken şeyler konuştukları belli oluyordu. "Şu kara gözlü, şeytan suratlı karıyla kocası da geldi ya, bir şey demiyorum ben artık Mithat. Bunlar da akrabayım, yakınım diye gelip baş köşeye oturmuşlar ya, ben bir şey demiyorum ya artık," dedi kısa boylu olan. Sinirle soludu. Destek ister gibi uzuna baktı. "Ölünce kıymete biniyor oğlum herkes, dirisine yüz çevirenler, ölünce gözünün içine bakıyor sıçtığımın dünyasında. Neyse, bırak şimdi konumuz bu değil. Az biraz birkaç bir şeyleri vardı rahmetlinin, biriktirdiği parası da vardı yengemle yurt dışına gitmek için. Tamam, para yengeme kalacak elbet yani, o bizi ilgilendirmez şimdi," deyip paketinden bir sigara çıkardı. Düşünceli, ağzına götürdü. "N'apıyorsun abi, yakma içeride sigara, yüz kişiyi boğacak mısın?" dedi kısa boylu. "Aa, daldım bir an ya," dedi. "Kafa gitti bak, görüyor musun?" Tek dalı uzun parmakları arasında birkaç kez döndürüp pakete geri yerleştirdi. "Ne diyorduk kardeşim," deyip dalgınlığını silkeledi. "Anneleri şu dakikadan tezi yok karşımıza almamız lazım. Alıp da konuşmamız. Tamam kardeşimizi kaybettik eyvallah çok da üzgünüz ama bunlar bekletmeye gelecek şeyler de değil. Şimdi yani rahmetlinin bir miktar parası var, malı var. Ne bir son sözdür, vasiyettir bir şey de dememiş hiç bize. Ama bu içerideki yılanlara bırakacak değiliz. Bak bak şu ağza bakar mısın karıdaki. Ulan cenaze evinde sövmek istemiyorum. Lan adamın dirisiyle ilgilendiniz mi bir kere, yanlış mıyım?" diye kısa boylu olana baktı. "Haklısın abi," diye onayladı uzununu. "Şimdi ama ölünce, vay efendim iyi adamdı, vay efendim şöyle canımdı. Beni de çok severdi. Bok severdi sizi diye bağıracağım, ayıp olacak. Neyse, balkonda bir sigara içelim. Şu kadın Kur'an okumayı bitirince seriden, kimseye duyurmadan halledelim bu işleri. Tövbe Yarabbi, insanı günaha sokuyorlar ya." "Sokuyorlar abi," dedi kısa. Bu dünyadaki görevi yancılıktı, onaylamaktı sanki. Görev adamıydı. Hızlı hızlı balkona gittiler.

Birkaç saat daha evin her odasından uğultular ve tekdüze bir dua sesi birbirine dolanıp durdu. Çocuklar birkaç kez daha annelerinden azar yedi. Muhabbet kuşu, ölü sahibinin adını tekrarlayıp gelecek mi diye kapıya bakmayı sürdürdü. Kadınlar birbirlerini çekiştirdi, birbirlerinin kıyafetlerini süzüp eleştirenler oldu. Cenazenin annesi ve eşi mutfakta ağlaştı. Güzel kadın içeri gittikçe, gözlüklü, ölen arkadaşının eşini süzmekten geri kalmadı. Uzunla kısa, mirası sevmediği akrabalarından nasıl kaçıracaklarını planlayıp tırnaklarını yedi. Kütüphane odasındaki ayak kokusu geçmeyince, en sonunda çökük gözlü adam dayanamayıp soğuğa aldırış etmeden pencereyi açtı. Saatler boyunca süzdüğü tombul bacaklı hanımın ilgisizliğine içerlemek ve ayak kokusunun ona ait olduğunun belli olacağına stresi dışında bir şey hissedememişti. Kalabalık, yine aynı uğultuyla birden boşalttı evi. Evlerine, meyhanelere, kafelere dağıldılar. Çoğu, karısını bıçaklayan bıyıklı adamın oynadığı diziyi izledi.

Cenazenin annesi ve karısı, çuval gibi yığıldıkları koltukta kıpırdamadan, arada iç çekme dışında bir ses çıkartmadan uzun süre oturdular. Sonunda birbirlerine bir şey demeden ayrı odalara dağılıp yatmaya gittiler fakat cenazenin eşi, kütüphane odasını havasız bulup çıktı oradan. Sabahtan beri o muazzam gürültü yerini sadece dede yadigârı ahşap, oyma duvar saatinin tik taklarına bırakmıştı. Saat dedenin, dedenin karısının ve dedenin babasının da cenazesini görmüştü. Sonunda tüm curcunanın geçmesiyle cesaretini toplayan hamam böceği, koltuğun altından antenlerini oynatarak çıkıp, birkaç tedirgin adım attı salona. Öğlenden beri baktığı pirinç tanesi hala orada duruyordu. Ev o sevdiği, alıştığı hali almıştı; karanlık ve sessiz. Tıpkı bir in gibi. Pirincine doğru yürürken, anlayamadan bir terlik patladı üzerine. Kütüphane odasını havasız bulup çıkan, salona geri gelen kadının terliği aliverdi canını. Bugün, evdeki ikinci ölüydü.

CENAZE EVi

CEM ALAN

TREN

Soğuk ve karlı bir günde trenin gelmesini bekliyordum. Karşı durakta paltosu dizlerine kadar uzun olan kır saçlı, yaşlı adama dikkat kesildim. Yüzünü tanıır gibi oldum. Üzerinde yılların verdiği yorgunluğu ile sigarasını yakıyordu. Karanlık yalnızlıklar içinde kaybolan gökyüzüne hüznle baktı. Gün batmak üzere. Dağların belli belirsiz çizgileri şehre bambaşka bir mahzunluk katmış. Trenin sesi uzakta duyuldu ve durağa yaklaştı. Trene binince camdan yaşlı adama bakmak için kafamı dışarı uzatmıştım ki, yerinde yoktu. Gitmiş yahut bindiğim trene binmiş olmalı. Koridorlarda boş yer aramaya başladım. Ama aklımda hala yaşlı adam vardı. Bulduğum vagonlardan birine oturdum. Hasta olduğunu düşündüğüm bir kız çocuğu annesiyle birlikte oturuyorlardı. Çocuk annesine bir yavru ceylan masumiyetiyle sarılmıştı ve aralıksız yağın karı seyrediyorlardı. Beni fark etmediler. Aklımda hala yaşlı adam var. Ne oldu acaba? Tren hareket ettikten sonra koridorlarda sesli bir şekilde biletleri kontrol eden memur dolaşıyordu. Bir süre sonra kapı açıldı ve içeri girdi. Biletlerimizi kontrol ettikten sonra sessizce gerisin geri çıkıp gitti. Biletçi çıkar çıkmaz yaşlı adam içeri girdi ve yanı başıma oturdu. Birbirimizi tanıyoruz gibi. İkimizde de ölü bir kuşun sessizliği hâkim. Havada kar sesi. Annesi kızına manzarayı anlatıyor. Yaşlı adamı fark etmediler galiba? Yaşlı adamla neden bilinmez bir süre sonra konuşmaya başladık. Eski bir memurmuş. Karısı ölmüş. Çocukları terk etmiş. Hava soğuk. Eski yeşil paltosu ıslanmış. Yalnızlığı benimsemiş. Bir sigara yaktı. Havanın soğuk olması, kızın hastalığı etkilemiş onu. Göz ucuyla bakıyorum. Tanıdık geliyor bu yüz. Gözleri tahta vagonlara takılı. Kapı yarı aralık kalmış. Karşı duvarda asılı eski tabloya baktı bir an. Hüznün kokusu odaya hâkim. Tren durağa yaklaştığını haber veriyor sirenlerdeki feryatla. Kadın ile kızı indi. Sağ eli titriyor. Hala bilemedim kim olduğunu. Ağzından döküldü birkaç kelime daha. Koridorlarda ağlayan çocukların sesi geliyor. Hava kararmak üzere. Dışarıda kar amansızca yağıyor. Tren son durağa geldi. İnme vakti. Birlikte çıktık. “görüşürüz” dedi. Gülümsedi. “kimsiniz”? Gülümsedi bir daha. Tanıdım. O bendim. Arkama baktım yoktu.

Hasan Gökhan ATMACA

Anahtar Kilit

Hayat bazen de evrendeki varoluşunun başka bir nesnenin varoluşuna bağlı olmasıdır. Sana sunulacak imkânlarla, bağlı olduğun nesnenin sana gelmesini beklemek ya da onu bularak kavuşacağını bilmektir. İznin kimden geldiğini bilmeden, ömrün boyunca o nesneyi beklemektir belki de hayat. Peki ya sadece beklemek mi? Ya beklenen nesnenin uyumsuzluğu söz konusuysa. Ya ortada kilidine oturmamış, otursa da dönmemiş bir anahtar varsa. Beklediğimiz vuslatın uyumsuzluk sonucu gelmemesinin acısı ve geriye dönüşün mümkünatının bilinmezliği sarmışsa bedeni. Yanlışların doğruları götürdüğü, başarısızlıkların gün yüzüne çıkarıldığı, hata yapmaktan korkar olduğumuz şu zamanda bilinmezliğin sarmış olduğu bedeni kim ister ki? Hele de yalnızsa. Kim bilir, açılan kapının ne getireceğini bilmediğinden daima kapalı tutmayı tercih eden, vazgeçişlerin kurbanı olan ve ömürleri boyunca kilitlerde emanet duran anahtarların sahipleri belki de. Oysaki denemek gerek. Kilitlerin varoluşunun anahtarların varoluşuna bağlı olduğunu unutmadan şans vererek. Bu defa yanlışların doğruları götürmeyeceği o sistemi kurarak. Yanlışlardan ders çıkarıp o anahtarın varoluş sebebinin o kilide kavuşmak olduğunu bilip açılan kapının bize güzellikler sunacağına inanarak denemek gerek.

MERVE
GÜNEK

BEKLEYİŞ

Beklemek ateşten sancılıymış,
Beklemek sahipsiz, kimsesiz kalmış,
Bekleyen bir başına kalmış.
Hasret yoluna döşenmiş ateşten taşlar,
Çıtırçıtlak yollara dökülmüşüm.
Her durağın adı beklemek,
Bıkmadan ateşli yollarda yürümüşüm.
Her durakta soluklanmak,
Sonunda soluksuz kalmışım,
Yolun bir gün biteceğini sanmışım,
Her durakta kanmışım,
İçten içe sızmışsın içime,
Ruhum ele geçirilmiş sessizce,
Ben benden uzunca zaman ayrı kalmışım.

BÜŞRA PİLİÇ

Kapımda Ölüm

Bir değil, binbir mısra yazmalıyım sabaha;
İçeriden tık sesi ve matemli bir oda;
Renkleri karıştırıp, ayırmalı beyaza;
İnsan olduğumu ben bugün öğreniyorum.

Güneş midir bilmem kafamda sarhoş dolanan;
Ecel nefesleri mi bu dün akşamdan kalan?
Levh-i Mahfuz'da bulur cevabını arayan;
İnsan en çok böyle günlerde iman ediyor.

Yahut kar yağmışsa mısraların ortasına;
Odanın en soğuk ve matemli noktasında;
Bütün sesler çekilip kalınca bir başına;
Razı gelmez mürekkep bu ölüm havasından.